

JULI 1979

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Jupiter-een kolossaal avontuur

**KERNAFVAL-EEN DODELIJKE BEDREIGING
ZEVEN BEWIJZEN VAN GODS WARE KERK**

de
ECHE WAAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

12e jaargang No. 6

juli 1979

ARTIKELEN

Deel 4: Zeven bewijzen van Gods ware Kerk	2
Jupiter — een kolossaal avontuur	4
De „jammerlijke, hulpeloze reus”	6
Naar zijn beeld — als gezamenlijke erfgenamen	9
Kernafval — een dodelijke bedreiging	13
Oproep tot bezinning	16
Recht is echt — in de wereld van morgen	20

RUBRIEK

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

Jupiter met zijn Grote Rode Vlek en drie van zijn vier grootste satelieten op een afstand van 28 miljoen km gefotografeerd door de Voyager I. Io is waarneembaar tegen de achtergrond van de schijf van Jupiter.

Omslagfoto afgestaan door het Jet Propulsion Laboratory

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje in-sluiten a. u. b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Herts., Engeland Tel. Nr. Radlett (092 76) 2670

• *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena, California 91123

• *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver 1, B.C.
• *Australië en Zuidoost-Azië:* G.P.O. Box 345, Sydney NSW 2001.

• *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
• *Zuid-Afrika, Mauritius en Malawi:* P.O. Box 1060, Johannesburg

• *Filippijnen:* P.O. Box 2603, Manila 2801
• *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico

• *West-Indië:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek. No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1979 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Chef-redacteurs: Jon Hill, Herman L. Hoeh, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Redacteur vormgeving: Brian W. Knowles

Adj.-redacteur vormgeving: John R. Schroeder

Kernredactie: Lawson C. Briggs, Robert A. Ginskey, Richard H. Sedliack

Redactiemedewerkers: Elbert Atlas, Charles V. Dorothy, Lester L. Grabbe, Robert C. Smith

Medewerkers: Pamela Antion, Cheryl Graunke, Linda Martens, Janet Schroeder

Kopijredacteur: Ron Beideck, Peter Moore, Clayton Steep

Hoofd nieuwsbureau: Gene H. Hogberg

Nieuwsbureau medewerkers: Janet Abbot, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Art Director: Greg S. Smith

Grafische verzorging: Ronald Grove

Fotografische verzorging: Warren Watson (chef), Charles Buschmann, Joyce Hedlund, Alfred Hennig

Fotoarchief: Alan Leiter

Hoofd distributie en productie: Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Coördinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Medewerkers:* Joanna White

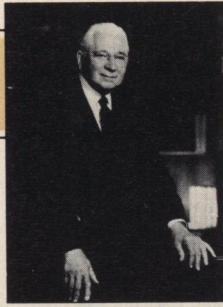
Administrateur: Stanley R. Rader

Hoofd pastorale zaken: Roderick C. Meredith

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree
Duits: John B. Karlson
Engels (Groot-Brittannië): Peter Butler
Frans: Dibar K. Aparlian
Spaans: Ralph D. Levy

Kantoren: *Auckland,* Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn,* West-Duitsland; Frank Schnee; *St. Albans,* Engeland: Frank Brown; *Burleigh Heads,* Australië: Dean Wilson; *Geneve,* Zwitserland: Bernard Andrist; *Johannesburg,* Zuid-Afrika; Roy McCarthy; *Manila,* Filippijnen: Colin Adair; *Utrecht,* Nederland: Bram de Bree; *Vancouver,* B.C. Canada: Leslie McCullough; *Mexico City,* Mexico: Thomas Turk

Persoonlijk van...

Hoe komen wij aan de antwoorden?

Heel de wereld heeft vandaag de dag behoefte aan een stem *die zich duidelijk laat horen*, en die met groot gezag *antwoord geeft* op de ontzaglijke problemen waarmee de mensheid thans worstelt.

Welnu, *De Echte Waarheid* is die stem.

Maar hoe kunnen wij de antwoorden op de klemmende vragen weten? Nieuwsmedia, tv-documentaires en boeken brengen het nieuws over en beschrijven de kwalen waar de wereld mee worstelt; *wij* echter maken de zin en betekenis van dit alles duidelijk. *De Echte Waarheid* legt de oorzaken bloot, biedt u oplossingen en leert u hoe aan al die kwalen *een eind zal worden gemaakt*.

Maar hoe komen *wij* aan die kennis?

De mensheid leeft in deze tijd in de grootste verwarring. Er wordt de mensen gezegd dat ze moeten leren leven in een wereld die door allerlei kwalen is verziekt, *kwalen waarvoor geen remedie bestaat!* Onrust, ontevredenheid, geweldpleging — ze nemen alle hand over hand toe. De grote vraag van dit ogenblik is of de mensheid het zal overleven!

Bij al deze morele en maatschappelijke verwording trachten de mensen hun verbittering en teleurstelling in de politiek af te reageren. „Laten we de partij die nu de macht heeft, ten val brengen,” roepen ze uit. En dan stemmen ze voor een andere kandidaat, die 't geen haar beter doet. De mensen lopen achter „bewegingen” aan — voor burgerrechten, voor macht aan de zwarten, voor nieuw links.

In zijn boek *Witness* (Getuige) zegt Whitaker Chambers dat er in het door hem beschreven proces twee geloven terechtstonden. Hij stelt dat menselijke samenlevingen — net als menselijke individuen — door en uit een geloofsovertuiging leven, en dat wanneer hun geloof sterft, ze zelf ook dood gaan. Hij voegt daar nog aan toe dat de tegenwoordige zieke samenleving iemand nodig heeft wiens geloof in haar — in die zieke samenleving — zo groot is dat hij haar zelfs met zijn leven zou willen verdedigen. Hij gaf te kennen dat hij zelf zo iemand was, en ook dat het ging om een

krachtmeting tussen dat geloof en het geloof in het communisme.

De wereldgeschiedenis is geheel en al de kroniek van een mensheid, die het ene onbruikbare, decadente cultuursysteem vervangt door een volgend, dat al even onbruikbaar is.

Bij een Amerikaanse presidentsverkiezing heeft eens iemand gezegd: „Gode zij dank kunnen de kandidaten niet allebei winnen!” *De Echte Waarheid* heeft de moed zijn mening te zeggen, boven alle politiek uit. Het blad durft zijn lezers de oorzaken uit te leggen en noemt ook de *oplossingen die er zullen komen*. Het zegt met vaste overtuiging dat een wereld van vrede — een gelukkige, welvarende, vreugdevolle wereld van morgen — zeer nabij is! En dit is waarlijk geen „wensdenken”, geen geloven in iets omdat men 't zo graag waarheid wil zien worden!

Maar hoe zijn *wij* dit alles te weten gekomen? We achten het onze plicht de lezers duidelijk te maken *hoe* wij dan wel tot *begrip* zijn gekomen.

Voor wat betreft de groei van de organisatie en internationale activiteiten en *begrip* is deze beweging inderdaad uniek. Ik ken geen sterveling — en ook geen organisatie of beweging — die de verwarrende vragen van deze tijd op eenzelfde manier beantwoordt.

Dikwijls heb ik mensen gevraagd: hoe bent u ertoe gekomen om te geloven wat u gelooft? In feite hebben slechts weinigen de tijd genomen om erover na te denken hoe ze tot dat geloof zijn gekomen. Iedereen heeft zijn mening, overtuiging, geloof. En die kunnen dan onderling volkomen verschillen. Toch is een ieder voor zich ervan overtuigd dat hij of zij 't bij het rechte eind heeft. Wat zo iemand naar alle waarschijnlijkheid niet weet, is *hoe* die opvattingen in zijn geest hebben postgevat.

Slechts weinig mensen beseffen dat ze de meeste dingen die ze geloven, gewoon maar voor waar hebben aangenomen zonder zich daarbij om enigerlei bewijs te bekommeren. Ze geloven dit of dat, omdat ze dat altijd zo hebben horen zeggen, het zo (*Zie verder pagina 26*)

Deel vier:

7

BEWIJZEN VAN GODS WARE KERK

Waar is vandaag de dag de ene en enig ware Kerk — de Kerk die door Jezus Christus in het jaar 31 n.C. is gesticht? Zeven fundamentele waarheden die haar duidelijk identificeren.

door Herbert W. Armstrong

De eerste vier bewijzen van de ware Kerk verschenen in de nummers van maart, april/mei en juni van De Echte Waarheid. Nu volgt bewijs vijf.

Bewijs vijf

HET WARE EVANGELIE

Er zal u wel nauwelijks iets ongehoofdiger in de oren klinken dan de bewering dat het ware evangelie van Jezus Christus 19 eeuwen lang — van het midden van de 1ste tot het midden van de 20ste eeuw — niet is verkondigd.

Het klinkt inderdaad absurd, maar het is de waarheid!

De wereld heeft veel *over* de persoon van Jezus Christus horen preken. Dat is goed, maar dat is *niet* het evangelie van Christus, de *boodschap* die Christus verkondigde.

Jezus zelf heeft gezegd dat velen in zijn naam zouden komen en zouden zeggen Hem te vertegenwoordigen en

dat Hij, Jezus, de Christus is en dat zij, „velen zullen verleiden” (Matth. 24:4-5).

Het goede nieuws verkondigd

Het evangelie van Jezus Christus is het goede nieuws, de boodschap die Hij verkondigd en geleerd heeft.

Het woord „evangelie” betekent goed nieuws. Jezus bracht het goede nieuws van de enige zekere hoop voor deze wereld. Het gaat hier niet om een vage, vergeestelijkte, onwerkelijke belofte. Jezus bracht het goede nieuws dat er een geheel nieuwe concrete wereld zou komen, een tijd waarin de aarde vervuld zou zijn van vrede, vreugde, geluk en eeuwige verlossing!

Gods ene oorspronkelijke *ware* Kerk ligt in feite geheel besloten in deze verkondiging van *dit* goede nieuws in deze tijd.

Jezus was de eerste „nieuwslezer” in de wereld, een profeet die nieuws over de toekomst bracht en brengt, ook voor onze generatie, nu het einde van de 20ste eeuw aanstaande is — een toekomst waarin alle problemen van de wereld zullen zijn opgelost en

al het kwaad in de wereld zal zijn uitgeroeid! Hij leerde zijn apostelen van het najaar 27 n.Chr. tot het voorjaar van 31 n.Chr. Maar dit goede nieuws van de hoop, de enige hoop van de wereld, is tussen ongeveer 53 en 58 n.Chr. door sterke wereldse machten onderdrukt en achtergehouden.

Het ware evangelie onderdrukt

Wat behelste die boodschap van het evangelie? Een van de bewijzen voor het bestaan van Gods ene ware Kerk in onze dagen is het feit dat, zoals Jezus voorspelde, zijn Kerk in deze kritieke eindtijd datzelfde evangelie eindelijk weer zou verkondigen.

Maar lees nu eerst wat omstreeks 53-58 n.Chr. in de brief aan de kerken van Galatië werd geschreven: „Het verbaast mij dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en *dat is geen evangelie*. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien” (Gal. 1:6-7).

„Want toorn van God openbaart

zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die *de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden* . . ." (Rom. 1:18).

Geen wonder dat wij lezen „ . . . duivel en de satan die de gehele wereld verleidt . . ." (Openb. 12:9).

De voorspelling van het evangelie

De profeet Maleachi was één van de Joodse kolonisten die tijdens de gevangenschap uit Babylon en het Medisch-Perzische rijk naar Jeruzalem was gezonden om daar de tweede tempel te bouwen. Maleachi schreef ongeveer een generatie na Zerubbabel, Ezra en Nehemia. Het was ongeveer in 397 v.Chr.

Dit is belangrijk, want wat hij schreef bereikte slechts een klein deel van Juda, en niemand van Israël (de „verloren tien stammen"). Toch is Maleachi's voorspelling aan Israël gericht, niet aan de kleine Joodse kolonie waarvan hij deel uitmaakte. Zijn voorspelling is in het Israël van die dagen nooit bekend geworden — het is dus een voorspelling voor ISRAËL (niet voor Juda of de huidige Israëliërs). Het is een boek van *nu!*

De profeet Maleachi voorspelde de verkondiging van het evangelie: „ . . . Plotseling zal tot zijn tempel komen de Here die gij zoekt, namelijk de Engel des Verbonds . . ." (Mal. 3:1).

Jezus Christus was die Boodschapper van het Nieuwe Verbond. In feite spreekt Maleachi hier over de twee verschijningen van Christus op aarde, maar de verzen 2 tot 6 hebben duidelijk betrekking op zijn nog verwachte *tweede* komst.

In vers 1 verwijst hij echter naar de eerste komst van Christus, want deze voorspelling wordt in Markus 1:1-2 geciteerd: „Begin van het evangelie van Jezus Christus. Gelijk geschreven staat bij de profeet Jesaja (en bij Maleachi 3:1): Zie, Ik zend mijn bode voor uw aangezicht uit, die uw weg bereiden zal."

Deze laatste verklaring heeft zowel betrekking op de verschijning van Jezus, nu meer dan 1900 jaar geleden als op de voorbereiding van zijn tweede komst in macht en glorie als de Heerser der wereld. Deze tweede komst wordt nu voorbereid in en door de ene ware Kerk van God. Nog een bewijs van haar identiteit.

In Markus 1:14-15, wordt vervolgens beschreven hoe Johannes de Doper de weg voor zijn eerste verschijning in die tijd voorbereidde: „En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galiléa om het evangelie Gods te prediken, en Hij zeide: De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. Bekeert u en gelooft het evangelie."

Het evangelie van het komende koninkrijk

Het evangelie dat Jezus van Godswege bracht en aan zijn apostelen verkondigde en leerde, was de profetische boodschap van het komende Koninkrijk Gods.

Jezus trok door heel het Heilige Land om dit evangelie te prediken. „En Hij trok rond in geheel Galiléa en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk . . ." (Matth. 4:23).

Hij leerde in gelijkenissen over het Koninkrijk Gods. Jezus zei: „Waar- aan is het Koninkrijk Gods gelijk? . . . Het is gelijk aan een mosterdzaadje . . ." (Lukas 13:18-19). Verder is het Koninkrijk Gods gelijk aan „een zuurdesem" (Lukas 13:21).

Verder: „Daar zal het gewezen zijn en het tandengeknars, wanneer gij Abraham en Izak en Jakob zult zien en al de profeten in het Koninkrijk Gods, maar uzelf buitengeworpen" (Lukas 13:28).

Jezus zond zijn twaalf discipelen uit „om het Koninkrijk Gods te verkondigen en genezingen te doen" (Lukas 9:2).

„Daarna wees de Here nog zeventig aan en Hij zond hen twee aan twee . . . naar alle steden en plaatsen waar Hij zelf komen zou . . ." En Hij zei tot hen: „ . . . en geneest de zieken die er zijn en zegt tot hen: Het Koninkrijk Gods is nabij u gekomen" (Lukas 10:1, 9).

Na zijn opstanding: „ . . . aan de apostelen die Hij had uitgekozen . . . veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekend over al wat het Koninkrijk Gods betreft" (Hand. 1:2-3).

De apostelen verkondigden dus het evangelie van het Koninkrijk Gods. Filippus, de evangelist, verkondigde het ook: „Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van

het Koninkrijk Gods . . . predikte" (Hand. 8:12).

Het evangelie aan de heidenen verkondigd

De apostel Paulus verkondigde het Koninkrijk Gods aan de heidenen: „En nu, zie ik weet dat gij allen onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk, mijn aangezicht niet meer zien zult" (Hand. 20:25).

En ook: „wie hij met nadruk het Koninkrijk Gods voorstelde . . ." (Hand. 28:23) en „ . . . predikende het Koninkrijk Gods . . ." (vers 31).

Aan de kerk van Corinthe schreef Paulus: „Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven . . ." (1 Cor. 15:50).

Aan de Galaten schreef Paulus: „Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel een evangelie verkondigen afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!" (Gal. 1:8.) In vers 9 wordt dit nog eens nadrukkelijk herhaald.

Maar dit evangelie werd omstreeks het midden van de eerste eeuw onderdrukt en het werd niet meer aan de wereld verkondigd tot 1953, 19 eeuwen later dus, en nu in de huidige generatie door die ene en enig ware oorspronkelijke Kerk van God die in het jaar 31 van onze jaartelling door Jezus Christus werd gesticht.

De verkondiging van deze enig ware evangelieboodschap die door Jezus werd geleerd, is het bewijs waar de ene en enig ware Kerk van God vandaag te vinden is.

Wat is het Koninkrijk Gods?

Als het „traditionele" christendom dit evangelie niet heeft verkondigd, terwijl toch de bijbel vol staat met passages waarin wordt aangetoond dat dit het evangelie is dat Jezus predikte, hoe verklaren deze christenen dan dat zij het negeren? De Rooms-Katholieke Kerk zegt zonder meer dat zij het Koninkrijk Gods *is*. Het is over het algemeen niet bekend, maar de titel van de paus, „Vicaris van Christus" betekent letterlijk „plaatsvervanger van Christus". Hij is dus iemand die Christus niet slechts dient, maar die Christus vervangt! Het Koninkrijk
(Zie verder pagina 23)

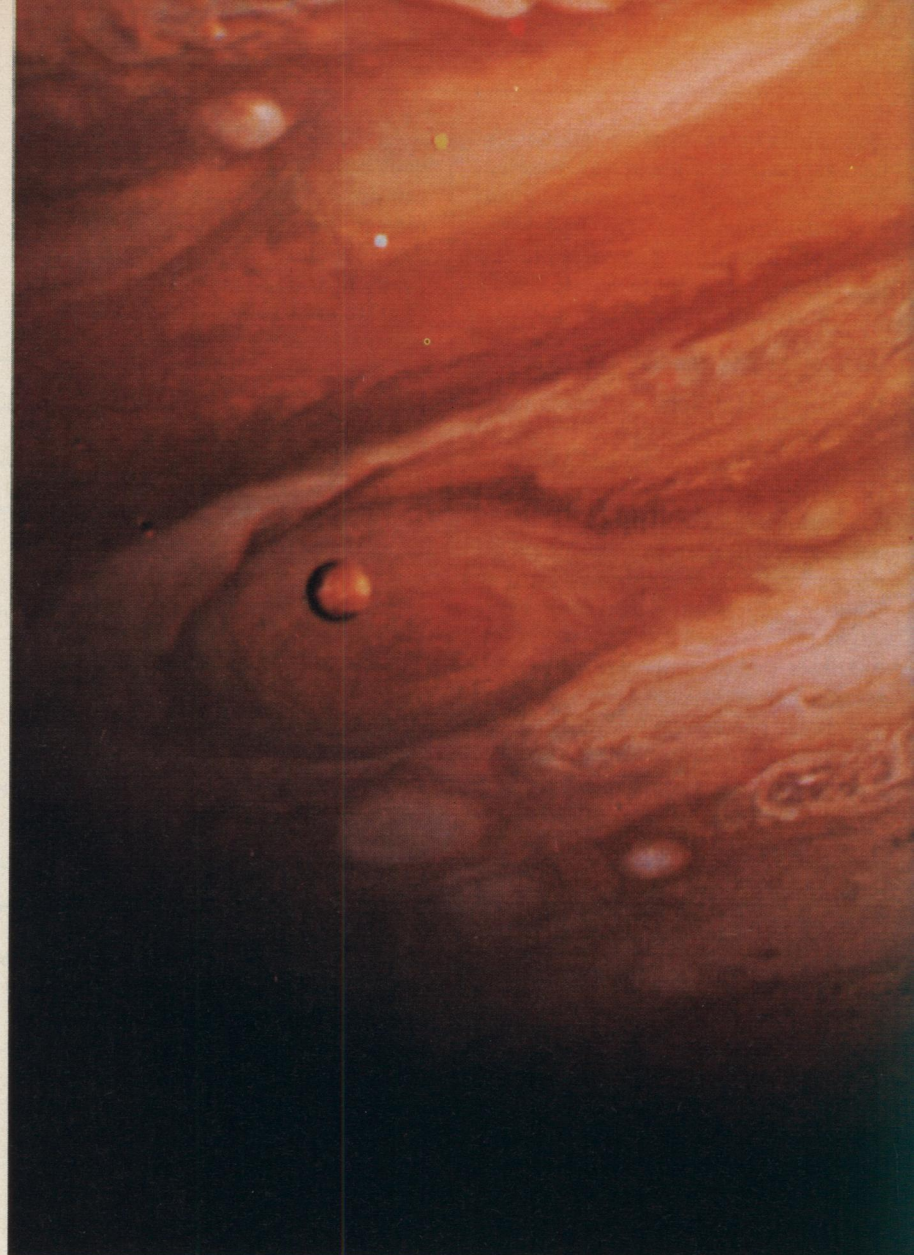
Het was een geweldig geslaagde ontdekkingsreis; een intieme waarneming van een ontzagwekkende, magnifieke, maar toch afschrikwekkende wereld; een mini-zonnestelsel in onze eigen hemelse achtertuin. Van een afstand van bijna 800 miljoen kilometer van de aarde, verschaften de spectaculaire kleurenfoto's van Jupiter en zijn manen ons nieuwe inzichten. Ze wierpen tevens nieuwe vragen op over een raadselachtige reuzenplaneet die, 1300 maal zo groot als de aarde, welhaast als een ster moet worden beschouwd.

Voyager I, in september 1977 van Cape Canaveral gelanceerd, maakte een reis van 18 maanden en 650 miljoen kilometer alvorens zich een weg te banen langs Jupiter en zijn 13 bekende manen. Op een bepaald punt naderde het 826 kg wegende ruimteschip tot op 278.000 km van de grootste planeet van ons zonnestelsel. Uiterust met elf verschillende wetenschappelijke instrumenten plus speciale camera's, constateerde Voyager dat Jupiter „knetterde” van zeer krachtige straling, en schuil ging onder kleurige, voortdurend in heftige beweging zijnde wolken. In de steeds veranderende atmosfeer zag men duidelijk meer dan een dozijn oranje en witte banden rondwentelen.

De befaamde Grote Rode Vlek — verscheidene malen zo groot als de aarde — werd ontmaskerd als een gigantisch wervelend patroon van diep oranje wolken, en lange, met elkaar vervlochten slierten in geelbruine en oranje tinten, die schenen weg te stromen uit kolossale, op papieren kermismolentjes lijkende spiralen en draaikolken. De omstreeks 300 jaar geleden ontdekte Rode Vlek schijnt een „permanente” orkaan te zijn. Inderdaad zijn er tal van langdurig aanhoudende stormen op Jupiter. Zij hebben een levensduur die, aan aardse maatstaven gemeten, elke verbeelding tarten.

Io, een van de in 1610 door Galileï ontdekte „Galileïsche satellieten”, lijkt op een gehavende sinasappel. Zij heeft droge zoutvlakten, lange klippen, koepelvormige verhevenheden, plateaus, kanalen, breuklijnen en zelfs een werkende vulkaan!

Voortijlend met een vaart tot 135.000 km per uur, fotografeerde Voyager ook het oppervlak van de

JUPITER-EEN KOLC

REUZENPLANEET JUPITER (links) en twee van zijn manen, Io en Europa werden door de Voyager I op een afstand van 19 miljoen km gefotografeerd. Men ziet Io voorbij de Grote Rode Vlek van Jupiter gaan. Een close-up van de roerige Grote Rode Vlek (beneden links), het kleurige bekraste oppervlak van Io (beneden midden), en de Maan-achtige verschijning van Ganymede, de satelliet van Jupiter, laten de ontzagwekkende en afschrikwekkende werelden zien die op de Voyager I vlucht onthuld werden.

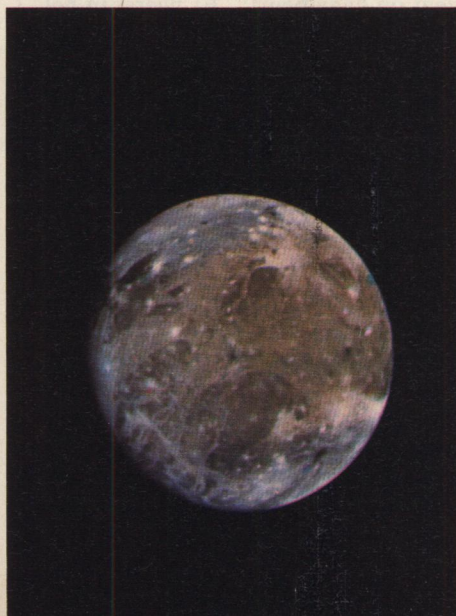
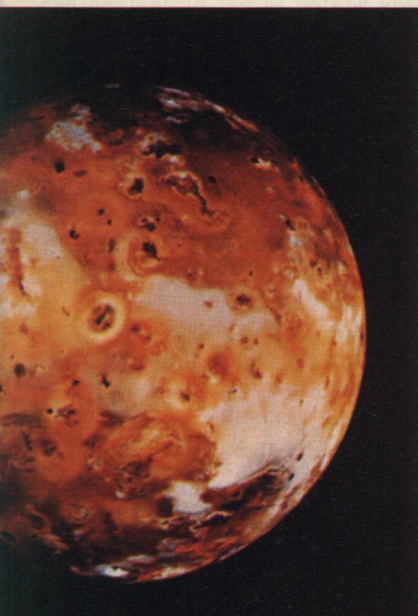
Jupiter-manen Ganymedes, Europa en Callisto, de resterende manen van Galileï. Callisto, de donkerste en buitenste van deze Galileï-satellieten, toont een gigantisch cirkelvormig bassin, omkransd door op golven lijkende ribbels. En Europa schijnt een ijskorst te hebben. Voyager-foto's van Ganymedes toonden een woestijnachtige bodem, kriskras doorsneden door breuken of valleien, die doen denken aan de bandenspooren van duin-, „buggy's”.

Een der grootste verrassingen van de Voyager sonde was de ontdekking van een platte, dunne, uit deeltjes bestaande ring rondom de Jupiter-evenaer. Toen het bestaan van een dergelijke ring alleen nog maar van Saturnus bekend was, schreven sterrenkundigen het ontstaan daarvan vaak aan stom toeval toe. Maar in maart 1977 bleek ook Uranus zo'n ring te hebben. En nu dus ook Jupiter. Waar thans drie planeten door armbanden van buitenplanetaire materie blijken te zijn omgeven, zijn de wetenschapsmensen wel gedwongen met een redelijke verklaring te komen.

Voyager I is nu op weg naar Saturnus, om ook deze planeet met haar ringen en haar manen van dichtbij te bekijken. Maar Saturnus staat ongeveer twee maal zo ver van de zon af als Jupiter, en het ruimteschip zal daar dan ook niet voor november 1980 arriveren. Intussen zal dit jaar juli een andere sonde, Voyager II bij Jupiter arriveren.

De exploratie van Jupiter, Saturnus en andere verre planeten zal tot nieuw begrip van de plaats van de mens in het universum leiden; maar ook zullen de verlatenheid en vijandige omstandigheden op deze vreemde werelden ons kunnen herinneren aan het unieke karakter van ons kostelijke tehuis op de planeet Aarde. □

SSAAL AVONTUUR

Fotos afgegaan door het Jet Propulsion Laboratory

DE „JAMMERLIJKE HULPELOZE REUS”

Overal in de wereld krijgt Amerika klappen. De V.S. — bevreesd voor „nieuwe Vietnams” — zien hulpeloos toe terwijl de posities van de vrije wereld in het Midden-Oosten en elders afbrokkelen. Hoelang zal het duren voor Washingtons bondgenoten andere overeenkomsten moeten aangaan om zich te beschermen?

door Gene H. Hogberg

„Het inzicht groeit dat Amerika een internationale zwakkeling is”, klaagt de senator uit Tennessee Howard Baker. Men kan zich van Bakers opmerking niet afmaken als louter retoriek voor de presidentschapscampagne van 1980 — ofschoon eventuele republikeinse gegadigen hun hoop vestigen op de reeks tegenslagen die president Jimmy Carter in zijn buitenlandse politiek heeft geboekt.

Een andere republikeinse gegadigde, John Connally uit Texas, is even kritisch. Hij verklaart dat „wij onze animo voor sterk leiderschap schijnen te hebben verloren — wij moeten onze trots en ons zelfrespect herwinnen eer anderen deze voor ons kunnen voelen”.

Bondgenoten verbijsterd

Amerika's bondgenoten en handelspartners overal ter wereld vragen zich verbijsterd af waarom de V.S. niet langer de actieve, zelfbewuste en doelbewuste leiders van de vrije wereld zijn. In plaats daarvan geeft Washington zowel vriend als vijand de indruk dat het, volgens het *Wall Street Journal*, een „speelbal” is en dat het, om het weekblad *Time* te citeren, een „onhuthuste, ontmoedigde, onzekere toeschouwer” op het wereldtoneel schijnt.

Het beeld van Amerika's „openbare betrekkingen” overal ter wereld is zozeer aangetast dat het onwaar-

schijnlijk is dat zelfs het onlangs getekende vredesverdrag tussen Israël en Egypte een duurzaam gunstige uitwerking zal hebben.

Speciaal de Europeanen maken zich bezorgd over het verval van Amerika's macht. Het Parijse dagblad *Le Figaro* schrijft in een hoofdartikel: „De invloed van de V.S. is in alle richtingen geslonken. Ze hebben Angola, Ethiopië, Somalië, Zuid-Jemen, Afghanistan, Laos en Cambodja verloren en laatstelijk een steunpilaaar in Iran, de hoeder van de olie uit de Perzische Golf... De Amerikaanse paraplu vertoont hoe langer hoe meer gaten. De vrije wereld vraagt zich nu af: Mag ze nog rekenen op de Amerikanen?”

De Londense *Daily Telegraph* zegt op haar beurt: „Er heerst in het centrum in Washington een verslapping, gepaard met onbeholpenheid aan de uiteinden. Vandaar het schrikwekkende verlies aan respect.”

De toenemende bezorgdheid in Europa bevestigt slechts wat de Amerikaanse commentatoren Roland Evans en Robert Novak bestempelen als „een nieuw duidelijk bewijs van Amerika's achteruitgang en de vrees die het onder Amerika's bondgenoten heeft ontketend”.

Door het verzuim om duidelijke doeleinden te formuleren en een aangekondigde politiek te voeren — dikwijls met loslaten van het ene „na-

drukkelijke standpunt” na het andere — heeft de huidige regering in Washington andermaal het beeld bevestigd van de „jammerlijke, hulpeloze reus”, de door Richard Nixon verzonnen uitdrukking na de laatste droevige vertoning in Vietnam, toen de Amerikaanse ambassadeur met een helikopter opsteeg van het dak van de Amerikaanse ambassade, de Amerikaanse vlag onder een arm geklemd, nauwelijks ontsnappend aan de greep van pro-Amerikaanse Vietnamezen die wanhopig trachtten door de lucht aan een zekere dood te ontkomen.

Amerika's meest vernedernde week

Gedurende de week van 11-17 februari liep het aanzien van de Verenigde Staten in het buitenland een van de ontstellendste reeksen slagen uit zijn geschiedenis op — het merendeel gedurende een periode van slechts 24 uur.

In de eerste plaats werd de Amerikaanse ambassadeur in Afghanistan ontvoerd en vervolgens in het bijzijn van Sowjet-adviseurs vermoord. Vervolgens kregen Amerikaanse mariniers in Iran bevel zich liever over te geven dan zich te verzetten tegen ontvoerders die zich van de ambassadeur en het ambassadepersoneel hadden meester gemaakt.

Onmiddellijk nadat de V.S. bewezen dat ze de macht en vooral de wilden misten om hun buitenlandse ambas-

sades te beschermen, bracht president Carter een officieel bezoek aan Mexico waar hij door president Lopez Portillo op een openbare uitbrander werd onthaald. De president was niet in staat tot een andere reactie dan een zelfvernederende grap over „Montezuma's wraak.”

Noodlottige ziekte

Het is twijfelachtig of, gezien Amerika's huidige stemming, het land ooit zal genezen van wat sommigen „schroom voor beslissend optreden” hebben genoemd.

De reactie op de beroering in Iran die tot de verwijdering van de sjah heeft geleid, is een voorbeeld. Toen de situatie verergerde, beval Carter het vliegdekschip Constellation van de Filippijnen naar de Perzische Golf te varen; drie dagen later veranderde hij zijn instructies en zond het vaartuig naar de haven van Singapore.

„Een ander verwarrend en machteloos gebaar”, verklaarde *Business Week*, „was zijn expeditie van een eskader F-15 gevechtstoestellen naar Saoedi-Arabië om Amerika's vrienden in het Midden-Oosten gerust te stellen. Maar Carter verzwakte zelfs dit optreden door het feit bekend te maken dat de vliegtuigen ongewapend waren.”

In een poging om de groeiende kritiek op de stijl van zijn buitenlandse politiek het hoofd te bieden, heeft de president onlangs in verscheidene redevoeringen zijn beleid verdedigd. Zijn thema was echter het benadrukken van de beperkingen van Amerika's macht in plaats van een nieuwe vastberadenheid om deze uit te oefenen. In een te Atlanta gehouden grote rede over buitenlandse politiek bijvoorbeeld, maakte hij melding van zijn geloof dat de Verenigde Staten „geen zeggenschap hebben over gebeurtenissen in andere landen. Een paar jaar geleden hebben wij dit geprobeerd en wij faalden.”

Amerika's noodlottige ziekte, waarop de president zinspeelde, kan worden samengevat in een diagnose van drie woorden: „geen Vietnams meer”. De Vietnamese ervaring heeft het Amerikaanse zelfvertrouwen vernietigd — „uw trotse macht” (Lev. 26:19). Bijna iedere door de sluwe leiders in het Kremlin sindsdien in de arena der buitenlandse politiek ge-

worpen handschoen is ontweken uit vrees in „een nieuw Vietnam” betrokken te raken.

„De reactie der regering op de toenemende uitdagingen en wanorde-lijkheden buitenslands”, verklaart George F. Will in het nummer van 19 maart 1979 van *Newsweek*, „is een litanie geweest van dingen die ze niet zal doen: inmenging zal ze niet overwegen, bases zal ze niet zoeken, wapens zal ze niet fabriceren. Haar politiek is gesymboliseerd door twee vliegdekschepen, over één waarvan Carter zijn veto uitsprak, terwijl hij over het tweede van besluit veranderde betreffende uitzending naar de Perzische Golf . . .

Concessies zonder wederkerigheid in de diplomatie, eenzijdige beperking van slagvaardigheid, een halsstarrig goedmoedige kijk op Sowjet-handelingen . . . en vertrouwen op gebaren, deze hebben allemaal de achteruitgang van het vertrouwen in Amerika's vermogen gebeurtenissen te beïnvloeden versneld.”

Niet de fout van één man

Uit peilingen van de openbare mening blijkt dat president Carters aanzien sterk heeft geleden door de reeks tegenslagen in de buitenlandse politiek. Maar de schuld ligt niet bij één persoon of oorzaak. „Keulen en Aken zijn niet op één dag gebouwd”, klaagt de nieuwsanalyst William Rusher, „en het huidige beeld van de V.S. als een papieren tijger is het product van bijna twintig jaar lafhartige twee-partijen-politiek van buigen voor de wereldopinie”.

Een voorbeeld is het besluit de zeggenschap over het door de Verenigde Staten aangelegde en beheerde Panamakanaal op te geven. In een poging om de publieke opinie van de wereld en van Latijns-Amerika te sussen gaf Washington toe aan wat neerkwam op chantage-eisen die men ruwweg kan samenvatten als „Geef ons de waterweg of wij zullen de sluisen opblazen”. Washingtons grootmoedige besluit werd geacht een nieuw tijdperk van vriendschappelijke betrekkingen op het Halfrond in te luiden.

„Iemand moet hebben vergeten dit president Lopez Portillo te vertellen”, vervolgt Rusher. „Ik herhaal: Het heeft geen zin kwaad te worden op Lopez Portillo wat dit betreft. Hij

heeft een juist inzicht gehad in de ware betekenis van het weggeven van het kanaal en hij heeft alle redenen om door te gaan met Uncle Sam de mantel uit te vegen totdat en tenzij het geen resultaat meer oplevert . . .

De bewerkers van onze huidige geringe positie reageren door de kwestie te karikaturiseren. Ieder die waarschuwt dat een grote natie zich slecht kan veroorloven door dwergen bij de neus te worden genomen, wordt afgeschilderd als een ruige bullebak, besloten om Amerika te dwingen een „macho”-houding te handhaven die boven zijn macht gaat en in strijd met zijn ware belangen is.”

Het woord „macho” heeft een kleinerende klank gekregen onder politiek voorzichtige jonge Amerikanen die het gebruiken om op bijna ieder voortoon of dreiging met vertoon van kracht af te geven, ongeacht de provocatie. De jonge leiders van vandaag, produkten van de door Vietnam getraumatiseerde generatie van de jaren zestig, hebben één ding ten zeerste gemeen, volgens de waarnemer Georgie Ann Geyer: „Een vertrend schuldgevoel, een kijk op Amerika als een slechte reus die omver moet worden geworpen, een provinciale houding tegenover de rest van de wereld, een volkomen gebrek aan historisch gevoel en een *afschuw van het handelen vanuit een positie van macht*”.

Deze aarzeling om te handelen wanneer handelen vereist is, leidt tot een zeer gevaarlijke wereld, een wereld waarin de Sowjet-Unie en haar hulpstrijdkrachten, de Cubanen, de Oostduitsers en anderen, aangemoedigd worden risico's te nemen — met weinig vrees voor vergelding.

„Thans zien wij de wereldorde uit haar verband raken”, schreef het *Wall Street Journal* op 21 februari 1979 in een hoofdartikel. „De laatste keer dat dit gebeurde (in de jaren 1930) was het resultaat wereldoorlog . . .

Inmiddels vervaagt de Amerikaanse invloed. Wij . . . demonstreren dat wij niet meer de macht of wil hebben om onze eigen ambassades te verdedigen. Dat is niet goed voor ons, niet goed voor onze vrienden en niet goed voor de bewoners van de wereld . . .

De spiraal naar wanorde kan alleen worden afgewend indien de V.S.

zich weer doen gelden. Dit betekent niet het zenden van vlootenheden om iedere twist in de wereld te beslechten. Het betekent zonder excuses onze rechten doen gelden en onze beloften tegenover bondgenoten nakomen."

Gebrek aan leiderschap

De snelle achteruitgang van Amerika's macht en invloed — en de uitwerking die deze zowel op de economische als op de militaire structuur van heel de vrije wereld heeft — werd aanschouwelijk tot in details weergegeven in een speciale 30 bladzijden tellende bijlage van het nummer van *Business Week* van 12 maart 1979. Het thema van dit speciale rapport werd samengevat door de directeur van een Amerikaanse bank in Londen, die zei: „Het meest besproken onderwerp in de wereld is de achteruitgang van de Amerikaanse macht”.

Het onomwonden relaas van *Business Week* gebruikte geen verzachtende termen. Het verklaarde dat de Verenigde Staten kennelijk geconfronteerd worden met een „crisis van het verval van macht” en dat deze crisis zo doordringend is dat „er een falen van leiderschap in de kern blijkt te bestaan”.

Evenals bij andere analyses gingen de medewerkers van *Business Week* de achteruitgang gedurende twintig jaar na. Ze zeiden met name: „Het begin van de achteruitgang dateert van 1956, toen de Britten en Fransen zich meester maakten van het Suezkanaal om de doorvoer van olie te beschermen”. De regering-Eisenhower verzette zich tegen dit optreden. Niet in staat het verband te zien tussen olie uit het Midden-Oosten en macht en economische groei, dwong de regering de Europese mogelijkheden zich terug te trekken.

„Die belangrijke misrekening”, vervolgde *Business Week*, „heeft als oorzaak een bijziendheid die iedere latere regering heeft gekweld: het onvermogen (of de ongeneigdheid) om de economische en monetaire implicaties van buitenlandse politiek te zien”.

Toen, gedurende gedeelten van de volgende twintig jaar, werkten de Verenigde Staten zich vast in een gebied — Zuidoost-Azië — van zeer weinig economisch of strategisch be-

lang, speciaal in vergelijking met het Midden-Oosten.

Tegelijkertijd ondermijnden chronische inflatie in de V.S. en eindeloze betalingstekorten — grotendeels veroorzaakt door de reusachtige kosten van de oorlog in Vietnam — de economische gezondheid van de Amerikaanse dollar, een de standaardvaluta van de vrije wereld. Amerika's handelspartners zijn letterlijk met de opgeblazen geldbuidel blijven zitten — een monsterlijke zak met een overschot van meer dan 500 miljard goedkoper wordende dollars!

„Nu zijn er overal tekenen van Amerika's zwakte”, vervolgt *Business Week*, „en er verschijnen scheuren in het economische systeem van de vrije wereld”. De gedurende de Vietnamese oorlog opgezette politiek bedreigt nu de sinds de tweede wereldoorlog opgebouwde levenswijze.

„De voornaamste reden waarom wij onze fut verloren hebben is de achteruitgang van de dollar”, zegt Raymond A. Kathe, een vooraanstaand vice-president van de Citibank in Japan die reeds 33 jaar in Azië is. „Wij hebben onze krachten in Vietnam verspild. Nu hebben wij te veel van onze dollars in het buitenland. Wij zullen die vroeg of laat moeten inlossen en men kan geen militaire macht buitenslands onderhouden, als de mensen uw munteenheid niet willen aanvaarden.”

Structuur van bondgenootschappen op het spel

Europa en Japan hangen absoluut af van een aanhoudende, betrouwbare toevoer van olie uit het Midden-Oosten. En toegang tot dezelfde olie betekent het verschil tussen voortdurende welvaart of economische achteruitgang voor de V.S.

Dit nuchtere inzicht is ongetwijfeld de reden waarom Washington militaire hulp heeft gezonden aan een in het nauw gedreven regering van Noord-Jemen, die werd aangevallen door troepen van het marxistische Zuid-Jemen, in de zuidwesthoek van het Arabische schiereiland. De strijdkrachten van Zuid-Jemen worden door Cubaanse en Oostduitse „adviseurs” geholpen.

Mocht de regering van Noord-Jemen ten val worden gebracht, dan zouden de schokgolven in het naburi-

ge Saoedi-Arabië, haar voornaamste beschermer, groot zijn. Meer dan een miljoen Jemenieten werken in Saoedi-Arabië.

De V.S. zonden ook elementen van de Zevende Vloot om voor de zuidelijke Arabische kust een oogje in het zeil te houden. Maar hoe doeltreffend zal het tonen van de Amerikaanse vlag zijn?

Slechts weinig Amerikanen en anderen in de vrije wereld beseffen dat er in het Midden-Oosten veel meer op het spel staat dan de toevoer van olie. Volgens het speciale rapport van *Business Week* is het werkelijke gevaar „dat het tot een grote, wereldomvattende verschuiving van politieke constellaties zou kunnen komen, indien de zeggenschap over de olie van de Perzische Golf in vijandelijke handen mocht vallen. 'Er zou een dramatische verplaatsing van het regionale machtsevenwicht kunnen geschieden,' zegt James R. Schlesinger, de minister van energie... Gegeven hun afhankelijkheid van dat deel van de wereld, zouden Japan en West-Europa hun oriëntatie moeten veranderen.' ”

In welke richting?

„Zulk een geopolitieke heroriëntering”, vervolgt dit vooraanstaand economisch weekblad, „zou Amerika's bondgenoten kunnen dwingen, tot overeenstemming te komen met een militant Islamitisch blok of met de Sowjet-Unie. In beide gevallen zou het resultaat zijn een losmaken van banden met de V.S. die tot dusver de voornaamste garant voor de olietoevoer uit het gebied zijn geweest. De druk op Amerika's militaire bondgenootschappen met Europa en Japan zou op zijn beurt de politieke structuur van het Westerse economische systeem verzwakken... ”

Gevaarlijke dagen

De wereld gaat een zeer gevaarlijke periode tegemoet. En de voornaamste oorzaak van de instabiliteit der wereld is het snelle afnemen van de macht en het prestige der V.S.

Zelfs de nu op weg zijnde „vrede” tussen de twee machtigste vijanden in het Midden-Oosten, Egypte en Israël, zou in een ruimer verband gevaarlijk kunnen zijn. Saoedi-Arabië zou bijvoorbeeld gedwongen kunnen

(Zie verder pagina 29)

Naar zijn beeld als gezamenlijke ERFGENAMEN

„In den beginne . . . zei God: laat Ons mensen maken naar Ons beeld . . . naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen . . . medeërfgenamen van de genade des levens . . . allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden.”

door Jon Hill

God heeft nooit de bedoeling gehad dat er een „strijd tussen de seksen” zou ontstaan. God beschouwde mannen en vrouwen altijd als gelijkwaardig „naar zijn beeld” geschapen. Het is de *mensheid* die verantwoordelijk is voor veel dat in strijd is met Gods bedoelingen. Dat is de oorsprong van onze problemen.

De ideale omstandigheden in de Hof van Eden schiepen de mogelijkheid dat Adam en Eva, man en vrouw, voor God gelijk waren.

Sedert de verdrijving van de mens uit de Hof, hebben de omstandigheden nooit tot de door God bedoelde gelijkheid geleid. Op elk levensterrein is uit die uitwijzing een duidelijk verval voortgevloeid, waarvan de ernst van generatie tot generatie uiteenliep. De ideale vrouw, zo treffend omschreven in Spreuken 31, heeft in werkelijkheid vermoedelijk nooit in levenden lijve bestaan. De bijbel bevat geen soortgelijk hoofdstuk om de ideale man te beschrijven, en het is duidelijk dat er, zelfs als dat wel het geval zou zijn, al evenmin ooit een levend exemplaar van de man heeft bestaan dat aan dat ideaalbeeld beantwoordde.

Jezus was een man. Hij was volmaakt — dat wil zeggen Hij was zonder zonden. Toch trad Hij niet in het huwelijk, en evenmin stichtte Hij een gezin of bracht Hij kinderen voort. Dat was niet zijn streven. Het doel van zijn leven was het volmaakte offer te brengen voor de zonde, zoals

dat voor u en voor mij — manlijk dan wel vrouwelijk — gevegd werd.

Er zijn geen andere voorbeelden van volmaakte mannen en vrouwen in de bijbel. Elke man of vrouw die genoemd wordt, is vol van het een of andere soort fouten. Sommigen zijn in wezen rechtschapen, anderen slecht. Hun voorbeelden geven ons, gezien in het licht van Gods volmaakte wet, richtsnoeren in twee verschillende richtingen: 1) hoe te handelen om goed te doen; 2) hoe te handelen — of niet te handelen — om kwaad te vermijden.

De toepassing van de beginselen waarop deze voorbeelden rusten, vormt een grote hulp bij het streven zo goed mogelijk te leven en zich voor het beërven van het eeuwige leven te kwalificeren. Hier volgen enige voorbeelden van goed en van verkeerd gedrag van vrouwen in de bijbel. Ik hoop dat alle mannen die dit lezen, er nuttige dingen uit zullen kunnen leren met betrekking tot hun eigen leven, maar natuurlijk is de bedoeling van dit artikel in de eerste plaats vrouwen te helpen het maximum van haar menselijke mogelijkheden te bereiken.

Veelzeggende voorbeelden van vrouwen in de bijbel vormen een inspiratie voor ieder mens, onverschillig van welk geslacht. Toch komen er in de bijbel, net zoals bij de verhalen over mannen, ook geschiedenissen voor over vrouwen, waarin afgunst, kwaad en verdorvenheid in het spel zijn, dus opzettelijk begane, boosaar-

dige zonden, benevens de zonden van nalatigheid en onwetendheid, ook al werden die soms met de beste bedoelingen begaan.

Laten wij er eens een paar wat nader bekijken.

Mirjam de profetes

Wij herinneren ons allen het lied van Mozes in Exodus 15 — maar waarom wordt er niet meer op gewezen dat Mozes in hetzelfde hoofdstuk ook melding maakt van de zang van zijn zuster Mirjam? Zij was een profetes, leidster van al de vrouwen van Israël, Mozes' oudere zuster die over hem had gewaakt terwijl hij — een zuigeling in zijn rieten mandje — hulpeloos de Nijl afdreef. Mirjam sprak het uit, en Mozes stelde het te boek, en God inspireerde de machtige belofte die Hij tot een deel van zijn eeuwig woord maakte: „Ik, de Here, ben uw Heelmeester” (Ex. 15:26).

Wij weten dat Mirjam een fout beging; zij beschuldigde Mozes van een slecht huwelijk met een Ethiopische vrouw — zelfs God was boos en strafte haar zwaar. Wie zei dus dat ze volmaakt was? Ze was gewoon een mens, gemaakt naar het evenbeeld van God, en, als men haar leven als geheel neemt, een uitstekend voorbeeld van leiderschap en van een in wezen rechtschapen gedrag. Vrouwen staan in dit opzicht gelijk met mannen: beiden doen verkeerde dingen! Lees het verhaal in Numeri 12, en u zult bemerken dat Aäron er aan meedeed (hoewel hij als tweede ge-

noemd wordt: Mirjam en Aäron); maar als wij dan aanmerking op mensen maken, hetzij man of vrouw, (ongetwijfeld geen gewoonte ter navolging, want Satan is de aanklager), dan herinner ik mij een kleine blunder van Aäron met betrekking tot een gouden kalf of iets dergelijks (Ex. 32). Mogelijk refereerde Jezus aan deze denkwijze toen Hij ter verdediging van een beschuldigde vrouw opmerkte: „Wie van u zonder zonden is, werpe het eerst een steen”.

En wat dat oordeel van Jezus betreft, hebt u zich nooit afgevraagd waarom, als die vrouw „op heterdaad betrapt” werd, de mannen die haar met opgeblazen rechtvaardigheid tot Jezus brachten, niet ook de betrokken man meenamen? Het zou in het oordeel geen verschil gemaakt hebben: Jezus’ oordeel was immers een kwestie van beginsel, niet van geslacht!

Stempel van goedkeuring

Laten wij het nu eens hebben over Rachab, ook al was zij dan een hoer. Hier was een vrouw die door de oefening des geloofs (Hebr. 11) niet alleen haar eigen leven en dat van haar familie redde, maar bovendien Gods belofte hielp vervullen dat Israëel het land in bezit zou nemen. Daar zij in de positie verkeerde dagelijks al het nieuws te vernemen, kwam zij erachter dat de toekomst was aan het Israëel van God. Zij besloot zelf een deel van die toekomst te worden — een besluit dat even gevaarlijk als stoutmoedig was en dat van haar geloof getuigde. Zij hielp de Israëlitische spionnen, was de geheime politie van Jericho te slim af, en overleefde de ondergang in het enige huis dat bleef staan toen de stadsmuren omvielen. Als u dat geen navolgenswaardig voorbeeld van moed vindt, dan ontbreekt het u misschien aan lef, of aan spitsvondigheid, of aan geloof, of misschien wel aan alle drie.

Hoe dat zij, God plaatste zonder twijfel het stempel van zijn goedkeuring op Rachab. In Hebr. 11 noemde Hij haar als een voorbeeld van geloof, en Hij nam haar op in de afstammingslijn van Jezus Christus. Wie van u zonder zonden is werpe het eerst een steen!

En wat te zeggen van Deborah, profetes en vrouwelijke rechter in Israëel, die, toen er naar het scheen geen

mannen waren onder de jongens van Israëel, niet slechts de vijand weerstond, maar een plan voor de aanval en de overwinning opstelde? Zij uitte geen beschuldigingen, zij richtte geen bevrijdingsbewegingen voor vrouwen op, deed geen poging haar „gelijkheid” te bewijzen — zij wist al dat zij de gelijke der mannen was, en zij handelde uit kracht, niet uit frustratie. Zij bemoedigde, troostte en inspireerde de „Zoete Bliksem” (Barak) om zijn taak in Godsvertrouwen ten uitvoer te brengen. Zij sterkte en steunde — en dat zijn geen ongelijke verantwoordelijkheden. En zij won!

In het kader van het verhaal vergeten wij soms de daad van een andere vrouw op die benarde dag: Jaël. Niet veel vrouwen konden doen wat zij die dag deed, en zeker geen enkele man. Zij onthaalde de bevelvoerende vijandelijke generaal in haar tent, en toen hij zich had verkwikt en in een diepe slaap lag, joeg zij hem een tentnagel door het ene oor, en via het andere oor de grond in! (Deze daad dient beoordeeld te worden *in de samenhang* van het Boek Richteren. Zij wordt de christelijke vrouwen van onze tijd niet aanbevolen!) Zo eindigde een nieuwe bezetting van Israëel door de gezamenlijke actie, zowel rechtstreeks als indirect, van *twee grote vrouwen!*

Vooroordelen overwinnen

Naomi en Ruth werden met moeilijke tijden geconfronteerd. Doordat zij in een vreemd land leefden, leidde de dood van haar echtgenoten tot een catastrofe. Maar de eerlijke, hardwerkende en ongetwijfeld knappe Ruth, veroverde zich met haar sterke karakter, haar vastberaden optreden, haar verstandig gedrag en de hulp van haar schoonmoeder een plaats in de geschiedenis. Men zou willen dat alle schoonmoeder/schoondochter teams zo goed met elkaar konden opschieten!

Lijdend onder het brandmerk een vrouw te zijn, kwam Ruth volkomen berooid naar het land van haar voormalige echtgenoot. Terwijl zij elk vooroordeel kalm en geduldig te boven kwam, herstelde zij niet alleen het familiefortuin door haar huwelijk met Boaz, maar werd de grootmoeder van David en een voorouder van Christus. Geen man bracht ooit zoiets tot stand! Maar de beginselen

waarvan zij uitging zijn op iedereen van toepassing, en zij zelf zal zich ongetwijfeld blijven onderscheiden in het Koninkrijk Gods! Ik betwijfel ten zeerste of zij zich ooit beklaagde „maar een vrouw” te zijn.

Neem nu bijvoorbeeld Esther. Zij was een liefvallig jong ding, dat zonder een zweem van twijfel bewees dat schoonheid en intelligentie heel wel in één persoon kunnen samengaan. Betrokken geraakt in een internationale intrige, waarbij de uitroeiing van haar eigen Joodse ras op het spel stond, moest zij in een ongewone situatie met ongewone scherpzinnigheid handelen, en zij bleek tegen die taak opgewassen!

Vastend, biddend, raad zoekend bij haar oom en ten volle op God vertrouwend, zette zij haar leven op het spel voor haar gehele volk — en overwon! Heel slim manoeuvreerde zij Haman in een val, waardoor hij zelf aan de galg kwam te hangen die hij voor haar oom Mordechai had opgericht. Zij maakte zich zo bemind in de ogen van haar echtgenoot, keizer Ahasveros, dat hij opdracht gaf de wet van de Meden en de Perzen zo te wijzigen dat zij niet meer neerkwam op een doodvonnis voor alle Joden, en dat in plaats daarvan de Joden carte blanche kregen. Laten wij het onder ogen zien, mannen, ook al zijn wij dan de gelijken van deze vrouw, wij zouden zoiets nooit hebben klaargespeeld!

Maar van de principes die zij toepaste, kunnen wij *allen* gebruik maken. Geloof, geduld, verstandig overleg, bereidheid om naar goede raad te luisteren, vasten, bidden, vastberadenheid, lef!

Abigaïl en David

Sedert lang is Abigaïl een van mijn heldinnen. Het voorbeeld dat ze geeft onder buitengewoon frustrerende levensomstandigheden schenkt vrouwen, en kan ons helpen in tijden van spanningen overijlde handelingen te voorkomen. Abigaïl was gehuwd met een voor niets deugende, bombastische, eigengereide, veelzinnige, zelfzuchtige kwezel, Nabal genaamd (de naam betekent „dwaas”). David en zijn bende vrijbuiters hielden zichzelf in de nabije heuvelen in het leven. Zij hadden Nabals kudden voor hem beschermd tegen bandieten, rovers en rondzwer-

vende dieren. In ruil verlangden zij iets te eten.

Nabal weigerde. David werd woedend. Terwijl hij een lelijk scheldwoord tegen Nabal mompelde, (1 Sam. 25:22), begaf hij zich met honderden gewapende mannen op weg om Nabal een lesje te leren dat hij zich nooit meer zou kunnen herinneren (omdat hij aan die les zou sterfen!). Een voorgevoel hebbend van de manlijke reacties van zowel Nabal als David, bracht Abigaïl in alle stilte wat voedsel bijeen en trad David tegemoet voordat hij Nabal lichamelijk letsel kon toebrengen. Met de uiterste tact en diplomatie slaagde zij erin David „een noodstop” te laten maken, en hem daarmee af te brengen van een actie die hij later zou hebben betreurd. David erkende de wijsheid van haar advies (ook al was zij dan ook „maar een vrouw”) en zei: „Geprezen zij de Here, de God van Israël, die u op deze dag mij tegemoet gezonden heeft; geprezen zij uw verstand, en gezegend zijt gij zelf dat gij mij op deze dag ervan weerhouden hebt om bloedschuld op mij te laden en het recht in eigen hand te nemen . . . Ga in vrede naar uw huis terug; zie ik luister naar u en ben u welgezind.”

David had de persoon van Abigaïl dus geaccepteerd.

Bent u „man” genoeg om goed advies aan te nemen, zelfs al komt het „maar van een vrouw”?

Bent u vrouw genoeg . . . ?

Maar het verhaal is nog niet uit — je zou er een prachtfilm van kunnen maken!

Toen Abigaïl weer thuiskwam, was Nabal stomdronken, en daarom wachtte zij tot de ochtend — toen hij ongetwijfeld leed aan een van de zwaarste katers van de geschiedenis — eer zij hem vertelde wat ze gedaan had geduldig, zachtaardig, openhartig. Maar Nabal ontstak in grote woede. . . . en kreeg een beroerte die hem tien dagen lang verlamde tot hij eraan stierf! David trouwde Abigaïl, erfde al Nabals aardse goederen, en zij leefden nog lang en gelukkig.

En dus, gij vrouwen die mannen hebt zoals Nabal. . . .

David en Bathseba

Het verhaal van David en Bathseba is een mengeling van goed nieuws en slecht nieuws. Overspel en moord,

schande en walging, berouw en geloof, vergeving en hoop. De meeste mensen herinneren zich David, maar wat te zeggen van Bathseba — de andere kant van de medaille?

David begeerde haar. Maar waarom was Bathseba nu juist aan het baden op een plek waar zij wist dat zij gezien kon worden? David beging ontucht — maar er zijn er twee nodig om een tango te dansen. David zorgde ervoor dat Bathseba's echtgenoot Uria ontijdig aan zijn einde kwam, maar was Bathseba niet op de hoogte van het complot?

David had oprecht berouw, en schreef bijgevolg misschien wel de mooiste van al zijn psalmen: Psalm 51. Maar dacht u dat Bathseba niet evenzeer berouw had? David bleef gehuwd. En dus bleef Bathseba gehuwd. En samen verwekten zij Salomo. Salomo betekent „vrede” — met God, met de mensen, met elkander: David EN Bathseba. Het was Bathseba die, toen haar frivole en kostbare daad van passie eenmaal was vergeven, later in haar illustere leven samen met Nathan, de profeet van God, David overtuigde voor zijn dood Salomo tot zijn troonopvolger te benoemen. Sterk en scherpzinnig, zowel in goed als in kwaad, is Bathseba een geweldige persoonlijkheid — als vrouw, als menselijk wezen!

Geprefereerd gezelschap

De hele bijbel door kiest God de vrouw als het symbool van de Kerk van God, het Lichaam van Christus. Hij duidt de hele groep van behoudenen mensen aan als de Bruid van Christus: dat is gelijkheid!

Er zijn veel bevooroordeelde mensen die kritische en onvriendelijke opmerkingen maken over Jezus' onverhopen aanvaarding van vrouwen. Er werden in zijn dagen zelfs wel kritischer en onvriendelijker opmerkingen gemaakt, want de status van de vrouw lag toen stukken lager dan tegenwoordig.

Maria Magdalena, iemand met een tragische achtergrond, en met zowel geestelijke als verstandelijke en lichamelijke problemen, behoorde tot hen die Christus het naast stonden — door Hem gerespecteerd, geliefd, vergeven en aangemoedigd. Nadrukkelijk prefereerde Hij haar gezelschap boven dat van de verwaande hoge manlijke autoriteiten

van de godsdiensten van zijn dagen. Hij was niet bang te worden gezien terwijl Hij — dwars tegen de traditie van zijn tijd in — een gesprek met een vrouw voerde. (herinnert u zich de vrouw aan de bron?) Er waren veel vrouwen onder zijn discipelen, hoewel de meesten hunner in het verhaal niet bij name werden genoemd — en vrouwen leverden een belangrijk aandeel in de stichting van de eerste Kerk. En vergeet niet dat zijn moeder, die Hij boven alles beminde en respecteerde, een vrouw was! Kleiner dus het moederschap niet in de naam van de gelijkheid.

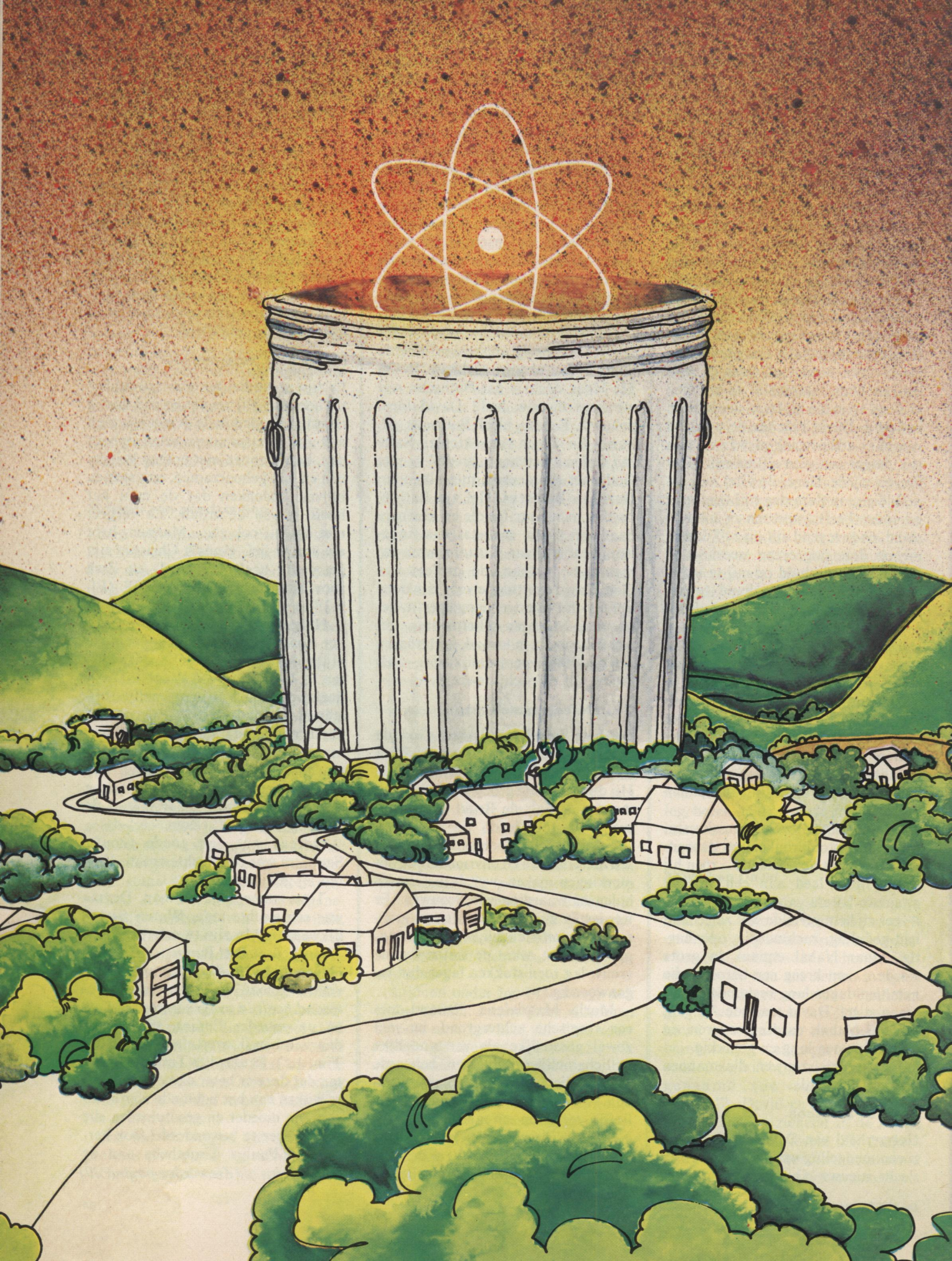
Paulus een „vrouwenhater”?

Er zijn er die Paulus een vrouwenhater noemen. Hij zei dat ze zich rustig moesten houden in de gemeente, zich niet met kletspraat moesten ophouden, hun mannen met ontzag bejegenen en hen gehoorzamen, en moesten blijven bedenken dat de man het hoofd is van de vrouw. En vergeet niet dat hij ook zei: „Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad, en Zich voor haar overgegeven heeft” (Ef. 5:25).

Hij zond zijn brief aan de Romeinen door de hand van Fébe, van wie hij zeide: „Ik beveel Fébe, onze zuster . . . bij u aan. . . . Want zij zelf heeft velen, ook mij persoonlijk, bijstand verleend. Groet Prisca (het eerst genoemd) en Aquila (haar man), mijn medewerkers in Christus Jezus, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben. Niet ik alleen ben hun dankbaar, maar ook al de heidengemeenten” (Rom. 16:1-4).

Dorcas was een goede vrouw. Sapphira was een slechte vrouw. Waren zij gelijkwaardig?

Titus was een goede man. Demas was een slechte man. Waren zij gelijkwaardig? In zijn tweede brief aan Timotheüs zegt Paulus: „En dan komt mij voor de geest u ongeveinsd geloof, zoals het eerst gewoond heeft in uw grootmoeder Loïs en uw moeder Eunice, en ook — daarvan ben ik overtuigd — in u. (2 Tim. 1:5). Paulus liet Timotheüs weten dat deze er beter aan deed niet af te wijken van het lichtende voorbeeld van zijn moeder en grootmoeder, die hij ten zeerste bewonderde! Ook herinnerde Paulus Timotheüs aan de
(Zie verder pagina 29)

KERNAFVAL

EEN DODELIJKE BEDREIGING

De wereld van morgen wordt bedreigd door het „duizendjarig probleem” van het radioactieve afval

door Robert A. Ginsky

Op een afstand van zo'n 30 huizenblokken van het Capitoolgebouw van de Amerikaanse staat Utah en van de binnenstad van Salt Lake City bevindt zich een 1,5 miljard kilogram wegende hoop tamelijk gewoon uitzierend zand. Niemand kwam op het idee dat het gevaar zou kunnen opleveren. En aannemers verhulden niet dat het fijne, zandige ertsafval van de uraniumfabriek een uitstekend vulmateriaal was voor huizen en andere gebouwen.

Tot 1968 werd meer dan 22.000 ton van het ertsafval als vulmiddel gebruikt op een onbekend aantal bouwplaatsen. Zo werd b.v. in 1958 de nieuwe hoofdwacht van de brandweer van Salt Lake City opgetrokken op een 1.80 m dikke laag van dit afval.

Het zand was helemaal niet onschadelijk, en in feite levert het nu een kolossaal probleem op, waar niemand graag aan denkt of over praat.

Dodelijke gevaren

„Duizenden mensen werken en wonen in de onmiddellijke nabijheid van de afvalberg en worden blootgesteld aan radioactief stof, aan radongas en aan de produkten van het geleidelijk verval daarvan, en bovendien aan gammastraling”, aldus Lyman J. Olsen, directeur van de Openbare Gezondheidsdienst van de staat Utah.

Het grootste gevaar van het ertsafval van uraniumfabrieken is radon 222, een radioactief gas waarvan het uiteenvallen in andere radioactieve elementen gepaard gaat met de afgif-

te van kankerverwekkende straling. Een afvalberg kan radongas uitstoten waarvan de straling 500 maal de sterkte van de natuurlijke achtergrondstraling kan bereiken. Het gevaar is speciaal dan groot, wanneer radon en de produkten die bij zijn verval vrijkomen, de kans krijgen zich op te hopen in een besloten ruimte zoals de kelder van een huis. En wetenschappers constateren nu dat de brandweerlieden van Salt Lake City blootgesteld zijn aan stralingsniveau's die zeven maal zo hoog liggen als die welke toelaatbaar worden geacht voor ondergronds werkende uranium-mijnwerkers, en 50 maal zo hoog als die welke voor het gewone publiek.

Het volume van al dit gevaarlijke ertsafval is ontzaglijk groot: 140 miljoen kubieke meter; dat is genoeg om een voetbalveld met een stapel van meer dan 3 kilometer hoogte te bedekken. Behalve de 27 miljoen ton aan ertsafval die op inactieve stortplaatsen zoals die in Salt Lake City worden aangetroffen, hebben zich ook nog eens 113 miljoen ton opgehoopt op plaatsen waar momenteel uraniumerts wordt verwerkt. In het jaar 2000 zou de hoeveelheid van dit afval tot een miljard ton kunnen zijn opgelopen.

En wat misschien velen zal verrassen is dat het afval nog 85% van de oorspronkelijk in het uraniumerts aanwezige radioactiviteit bevat.

In Durango (Colorado) heeft het stof dat door de wind van een dicht bij het stadje gelegen 70 meter hoge berg uraniumertsafval werd weggeblazen, de daken van de huizen over-

dekt en zich als een deken op het omringende land gelegd.

Aannemers in Grand Junction (Colorado) verkregen de vrije beschikking over het ertsafval en gebruikten het bij de bouw van meer dan 700 woonhuizen, zakenpanden, scholen en kerken, en bij de aanleg van trottoirs en stadsstraten. Van 1955 tot 1966 werd op diverse bouwterreinen zo'n 300.000 ton ertsafval verwerkt. Onderzoekingen van het Departement van Volksgezondheid van Colorado tonen aan dat in de provincie Mesa, waarvan Grand Junction deel uitmaakt, twee maal zoveel acute leukemie voorkomt als gemiddeld in de hele staat Colorado. Kanker treedt vaak niet eerder aan het licht dan 15 tot 20 jaar na blootstelling aan een kankerverwekkende substantie, en de mijnwerkers in de uraniummijnen van Europa en de Verenigde Staten vertonen een opvallend hoog kankercijfer — in het bijzonder longkanker — tengevolge van het inademen van radioactieve elementen.

Mogelijk even verontrustend is dat de nu opgeheven Commissie voor de Atoomenergie op onverklaarbare (en onverantwoorde?) wijze onkundig was van de potentiële gevaren van het ertsafval. Nog in 1959 gaf de Commissie toestemming voor de verkoop van dit afval ten behoeve van bouwen in Salt Lake City en elders.

Alarmerende blootstelling aan straling

Victor Gilinsky, een kernfysicus en lid van de Regelingscommissie voor de Kernenergie, wijst erop dat het

blootliggende ertsafval meer dan 100.000 jaar lang dodelijk radongas zal blijven afgeven — waarmee het tot „de belangrijkste bron van stralingsblootstelling van de hele nucleaire brandstofcyclus zal worden”. Een onlangs verschenen rapport van het Amerikaans Natuurkundig Genootschap zegt dat het gevaar van inademing van het afval in de komende 1000 jaren groter zal worden dan dat van het sterk radioactieve afval van kernreactoren!

In het licht van dergelijke dodelijke realiteiten worden de mensen steeds ongeruster.

Wat valt eraan te doen? Men zou de bergen ertsafval kunnen begraven onder 6 tot 9 meter aarde, of onder een 2½ meter dikke laag beton. Maar om deze miljoenen tonnen radioactieve restanten te begraven, staat gelijk met het verplaatsen en begraven van een kleine berg. De ontsmetting van alle huizen en gebouwen die dit afvalerts bevatten, zou wel eens letterlijk onmogelijk kunnen blijken, tenzij men ze allemaal zou afbreken en begraven. Er worden pogingen in het werk gesteld om een deel van dat vulmateriaal uit de gebouwen te verwijderen, waar het stralingsniveau de door de Amerikaanse inspecteur-generaal van de Volksgezondheid gestelde normen overschrijdt, maar dit herstelwerk vordert slechts langzaam.

Reactorafval

Toch schijnen de afschuwelijke problemen van de ertsafvallen bijna onbeduidend in vergelijking met het gigantische probleem van het veilig wegwerken van het hoogradioactieve afval van kernreactoren, zowel voor de productie van militaire wapens als voor de energieopwekking.

De eerste kernreactoren werden in de Tweede Wereldoorlog gebouwd voor de aanmaak van plutonium voor atoombommen. Overheidsfunctionarissen geven nu toe dat in sommige gevallen militair kernaafval uit de opslagcontainers is gelekt, en een bedreiging voor de omgeving zou kunnen vormen. In de Hanford Nuclear Works bij Richland, in het Zuid-oosten van de staat Washington, sijpelde in 1973 meer dan 1½ miljoen liter hoogradioactief afval, afkomstig uit tanks in Richland en in Savannah River (Georgia) in de bodem door.

Een deel van dit dodelijke afval kan op den duur dieper in de grond en daarmee in de waterhuishouding doordringen.

In feite beschikken de militairen over honderden miljoenen liters radioactieve en chemische afvalprodukten, waarvan sommige als gevolg van hun eigen radioactiviteit zo heet zijn dat ze jarenlang blijven koken en gekoeld moeten worden om te voorkomen dat de stalen en betonnen tanks waarin ze opgeslagen liggen, doorsmelten.

Ongelukkigerwijs toont de ervaring van de laatste jaren dat het militaire kernprogramma dikwijls gebruik gemaakt heeft van jammerlijk ontoereikende methoden van afvalberging.

Dodelijke erfenis

Een soortgelijk probleem confronteert de nucleaire energieproductie. Een typische kernreactor ontdoet zich jaarlijks van zo'n 30 ton afgewerkte splijtstof. Het plutonium en andere radioactieve produkten in de afgewerkte brandstof moet duizenden jaren lang van de omgeving geïsoleerd blijven voordat de radioactiviteit tot een veilig niveau is teruggelopen. Gebeurt dat niet, dan kan het contact met zelfs ragfijne deeltjes van de dodelijke afvalstoffen genetische afwijkingen, kanker en andere ziekten veroorzaken.

Maar de feiten zijn dat bijna twee decennia nadat commerciële kernreactoren elektriciteit begonnen te produceren, de V.S. nog steeds niet hebben besloten hoe zich te ontdoen van gevaarlijke radioactieve bijprodukten. Het vinden van een kerkhof dat deze afvallen een half miljoen jaren veilig kan opbergen, is geen eenvoudige zaak gebleken.

In Maxi Flats, in Noordoostelijk Kentucky zijn plutonium, en andere, dodelijke radioactieve isotopen bevattende industriële kernaafvallen, langzaam van de plaats waar zij begraven lagen, doorgesijpeld naar de bodem en het water in de omgeving.

Uit de kernwapenfabriek vlak buiten Denver (Colorado) die bekend staat als Rocky Flats, zijn eveneens plutonium en andere radioactieve substanties weggelekt naar lucht, water en bodem, en het heeft dikwijls jaren geduurd voordat iemand dat ontdekte.

Pogingen om radioactief afval opnieuw te gebruiken, zijn ook vaak zwanger gegaan van ontmoedigende, zo niet alarmerende problemen. In 1966 opende het chemische bedrijf Davison in West Valley, New York, de eerste commerciële kernaafvalverwerkingsinstallatie ter wereld. Gedurende de zes jaren dat zij in bedrijf was, maakte de fabriek 625 ton kernafval weer voor gebruik geschikt. Maar in 1972 werd West Valley gesloten, om vermoedelijk nooit te worden heropend. Waarom? De fabriek werd onveilig bevonden en besmette het omliggende landschap met radioactiviteit. Op het ogenblik bestaat de erfenis van West Valley's korte uitstapje in de business van de nucleaire splijtstofopwerking uit zo'n 2½ miljoen liter hoogradioactief vloeibaar afval, opgeslagen in ondergrondse tanks, plus meer dan een half miljoen kubieke meter begraven radioactieve afvalstoffen.

Helaas heeft dit radioactieve afval het in het Eriemeer vloeiende grondwater besmet, en het is uit dit meer dat de stad Buffalo haar drinkwater betreft.

Veelzeggend is ook dat volgens Russische overlopers in december 1957 in Centraal Rusland een opslagplaats van kernaafval zou zijn ontploft, waarbij honderden mensen zouden zijn omgekomen. Hoewel de Sovjets begrijpelijkerwijs weinig zin hebben zich erover uit te laten, zouden als gevolg van dit ongeluk vele honderden — mogelijk zelfs duizenden — vierkante kilometers aarde besmet gebleven zijn.

In Engeland zijn vaten met in totaal meer dan 28 miljoen liter afval dat met plutonium was besmet, in hun opslagbunkers bij Windscale aan de Noordwestkust gaan roesten.

Veilige opslag nodig

Wat kan er worden gedaan om zekerheid te krijgen dat nucleair afval geïsoleerd blijft van het milieu? Momenteel heeft niemand daar een definitief antwoord op. Maar de druk om een afdoend antwoord voor de lange termijn te vinden, neemt snel toe. In de V.S. bevindt zich op het ogenblik naar schatting 5000 ton afgewerkte kernreactorbrandstof, en deskundigen nemen aan dat dat in 1984 tot 10.000 ton zal zijn opgelopen.

Een mogelijkheid is, het radioac-

tieve afval op te slaan in verlaten zoutmijnen. De „Atomic Energy Commission” was oorspronkelijk van mening dat dit de oplossing van het kernafvalprobleem was. Maar diverse knagende vragen hebben plannen als deze op de lange baan geschoven. Kunnen wij er zeker van zijn dat het afval zich niet zal gaan verplaatsen, en onderaardse water-reservoirs zal gaan besmetten, of misschien wel door de bodem zal worden uitgespuwd als gevolg van aardbevingen of van de voortdurend hoger oplopende inwendige hitte?

In Lyons (Kansas) maakte de AEC een plan om afval in een verlaten zoutmijn te begraven, maar zij bevond tot haar grote teleurstelling dat meer dan 665.000 liter water in een naburige zoutmijn „verdwenen” waren. Daar niemand met zekerheid kon zeggen dat het vermiste water niet de ongereptheid van de AEC mijn zou aantasten, werd het plan om in Lyons hoogradioactief afval te begraven, ingetrokken. Toch hopen nucleaire deskundigen dat het een of andere begraafplan succes zal hebben, en zij houden zich dan ook concreet bezig met de mogelijkheid althans één oude zoutmijn in New Mexico te benutten. In Nederland en andere Europese landen worden de mogelijkheden onderzocht om radioactief afval diep onder de aarde in de z.g. zoutkoepels onder te brengen.

Een ander voorstel behelst de bouw van een soort opslagplaatsen, bestaande uit reusachtige, bovengronds opgestelde vaten, in een patroon dat aan de reusachtige stenen zuilen van het prehistorische Britse Stonehenge doet denken. De vaten zouden zeer heet worden door het uiteenvallen van de zich erin bevindende radioactieve elementen, maar natuurlijke luchtstromingen zouden de temperatuur binnen de grenzen kunnen houden. Mogelijk zou een nieuw soort „priesters” over de vaten moeten waken — naar men mag hopen op veilige afstand.

Nog een andere mogelijkheid is zich van het afval te ontdoen in de onbewoonde streken van Groenland, het Noordpoolgebied, dan wel de Zuidpool. Maar de gletsjers en ijskappen zouden door klimaatsveranderingen kunnen smelten, en daarmee het erin opgeslagen radioactieve afval weer vrijgeven.

Ook de op onpeilbare diepte gelegen vlakten op de bodem van de oceanen zouden een begraafplaats voor radioactief afval kunnen vormen, althans voor laagactief afval. Maar wij weten zo weinig over oceaanstromingen en over de veranderingen van de zeebodem op lange termijn, dat stortingen op zee desastreus zouden kunnen zijn, daar de oceanen de dodelijke straling door de hele wereld zouden kunnen verspreiden.

Tenslotte is er voorgesteld het giftig kernafval met raketten de ruimte in te zenden — mogelijk zelfs naar de zon. Hoe aantrekkelijk deze oplossing ook moge klinken, zij is zowel onpraktisch als gevaarlijk. Ten eerste zouden de jaarlijks terugkerende kosten omstreeks 2 miljoen dollar per reactor bedragen, alleen maar om het afval kwijt te raken. Maar bovendien zou altijd de mogelijkheid blijven bestaan dat een lancering mislukt, waardoor grote gebieden van de aarde met radioactief vuilnis zouden worden bestrooid.

Wat werkelijk nodig is, is een absoluut veilig opruimsysteem, dat goed is voor zo'n half miljoen jaar. De prijs voor de kernenergie zal dus een toekomst van eeuwigdurende waakzaamheid zijn, en een erfenis van radioactief afval voor de na ons komende generaties.

De laatste dagen: een tijd van gevaren

Zonder twijfel heeft kernafval, indien niet zorgvuldig onder controle gehouden en bewaakt, de potentiële mogelijkheid in de toekomst veel lijden en dood te veroorzaken — en wel in die periode die de bijbel „de eindtijd” noemt.

In zijn beschrijving van dat tijdperk zei de apostel Paulus: „In de laatste dagen zullen er zware tijden komen” (2 Tim. 3:1). De bijbel wijst erop dat de omstandigheden op deze aarde tenslotte zo gevaarlijk zullen worden, dat alle leven, zowel menselijk als ander, met uitroeiing bedreigd zal worden. Alleen de tussenkomst van de terugkerende Christus zal een wereldomvattende catastrofe verhinderen. Jezus beschreef deze weldra op komst zijnde periode in Mattheus 24:22: „En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden . . .”.

De Schrift wijst er ook op dat wan-

neer Christus terugkeert, een omvangrijk ecologisch herstel nodig zal zijn (Hand. 3:20-21). Mogelijk zal de noodzaak van dit herstel althans ten dele te wijten zijn aan de nucleaire besmetting van het aardoppervlak. Dr. John Gofman, emeritus hoogleraar in de medische fysica aan de universiteit van Californië, beweert dat als er tijdens de opslag niet meer dan een duizendste van de door kernafval opgewekte straling vrij zou komen — dat wil zeggen wanneer de opslag voor 99,9% perfect zou zijn — er jaarlijks 190.000 dodelijke kankergevallen aan de nationale sterftecijfers zouden moeten worden toegevoegd. De standaarden voor de nog toelaatbare blootstelling aan radioactieve straling zijn de laatste 30 jaren dan ook 100 maal zo laag gesteld, en misschien gaan ze nog wel verder naar beneden.

Kan de mensheid van de haast ongelimiteerde kracht van het atoom blijven profiteren en nochtans de vrijwel onsterfelijke besmetting vermijden? Voor veel mensen is het dilemma van de kernenergie en haar dodelijk afval een moderne vorm van een Faustiaans dilemma: ter wille van tijdelijke voordelen zal de mensheid zich mogelijk vastleggen op een eendeloze toekomst van lijden.

Maar dr. Edward Teller, de vader van de H-bom, geeft de voorkeur aan een andere analogie. „In plaats van het middeleeuwse verhaal van Faust zou ik u willen herinneren aan een ouder verhaal: Adam at van de appel der kennis en werd verdreven uit het paradijs. Het is waar dat alle kennis gevaarlijk is. Maar het is ook waar dat wij hard moeten werken, en zowel onze hoofden en harten als onze handen gebruiken, willen wij dat onze kennis goede vruchten draagt.”

Een ding is zeker: in de afgelopen tientallen jaren is de technologische kennis van de mens in een verbijsterend tempo toegenomen. Maar datzelfde is gebeurd met de menselijke problemen. Klaarblijkelijk beschikt de mens niet over de wijsheid om de hem ter beschikking staande technologie op de juiste manier te gebruiken. „Wij lopen het risico”, aldus de milieugeleerde Barry Commoner, „deze planeet te verwoesten als een geschikte plaats voor menselijke bewoning”.

De dodelijke erfenis van kernafval is daar een goed voorbeeld van. □

Oproep tot BEZINNING!

Hier kunt u lezen waarom De Echte Waarheid gratis is — waarom mensen rondom de wereld voelen dat zij een werkzaam aandeel in het veranderen van deze wereld hebben!

door Roderick C. Meredith

Wij leven in een miserabele wereld!

Iedereen die over het wereldgebeuren nadenkt weet dat. Ook u weet dat.

Rampzalige misdadigheid en gewelddadigheid grijpen thans om zich heen. Verdorven moordenaars worden geregeld door tolerante rechtbanken in vrijheid gesteld. Aan de euvelen van opstandigheid, perversiteit en pornografie wordt de vrije hand gelaten, terwijl religieuze vrijheid aan agressie blootstaat. Zelfs Gods eigen Werk wordt thans boosaardig vervolgd!

Dit zou *niet* mogen bestaan. Het is in dit „land van de vrijen en tehuis van de dapperen” volkomen ongerijmd.

Hoewel God de Almachtige het *toestaat* dat onze samenleving met allerlei etterende wonden bedekt is, wijst Hij aan de andere kant naar *een weg*, die, als we die zouden volgen, het einde zou betekenen van alle verwarring, ellende, haat en gewelddadigheid die we dagelijks in steeds grotere mate zien toenemen. De meeste mensen beginnen het zich te realiseren dat staatslieden, mensen van de wetenschap en andere leidende persoonlijkheden eenvoudig niet bij machte zijn aan deze problemen het hoofd te bieden.

De kruistocht voor geestelijke gezondheid

Er is een laatste trein naar geestelijke gezondheid. Hij staat op het punt het station te verlaten. Zoudt u graag willen instappen?

Dit klinkt misschien nogal beledend. Doch het is in maar al te veel opzichten schrikwekkend waar.

De mensheid heeft natuurlijk altijd haar „kruistochten” voor haar verwarde, neurotische ideeën gehad. De meeste „kruisvaarders” waren waarschijnlijk eerlijk en volkomen overtuigd van de rechtvaardigheid van hun acties.

Zij doen geen oplossingen aan de hand voor de in omvang gestadig toenemende dreiging van een wereldomvattende hongersnood. Evenmin hebben zij oplossingen voor de kernwapenwedloop, die het mensdom dagelijks met totale uitroeiing bedreigt! *Ze proberen* maar niet eens meer om afdoende oplossingen voor de verontreinigingsproblemen voor te stellen. *Ze zouden te veel stemmen verliezen als ze dat deden!* En hoeveel kiezers zouden van partij veranderen als één van de kandidaten de ouders, paedagogen, geestelijken en kinderpsychologen zou veroordelen, volkomen tekort geschoten te zijn in hun taak de opgroeiende generatie een diep en blijvend respect voor de wetten van God en mens bij te brengen?

Begint u er een idee van te krijgen?

„En de *weg* tot de vrede kennen zij *niet*” (Rom. 3:17, *Leidse Vert.*).

Maar onze God en Schepper heeft een *weg tot vrede, voorspoed en geluk* bekendgemaakt — een *weg* van wederzijds respect en begrip tussen alle volken van deze wereld.

Die weg bekendmaken is de opdracht van dit Werk van God. Deze

weg wordt de wereld kort voor het einde van dit tijdperk als een „getuigenis” aangewezen (Matth. 24:14). Het is letterlijk een kruistocht tot inkeer in een wereld vol van waanzin en verwrongen morele begrippen, een actie die betrekking heeft op de bereidwilligheid van de mens om geopenbaarde *geestelijke en fysieke wetten* die tot vrede, geluk en universele welstand leiden, te gehoorzamen.

De invloed die van deze oproep tot bezinning uitgaat, *groeit* met de dag en ettelijk duizenden mannen en vrouwen willen mee met wat zij zien als de „laatste trein” naar inkeer.

Wij staan alleen

Dit werk werd door niemand anders dan God in het leven geroepen. Evenals Johannes de Doper, die als „de stem van een die roept in de woestijn” zijn goddelijke opdracht vervulde, zo staat ook *dit werk* alleen en afzijdig van alle andere groeperingen en organisaties in de verkondiging van *Christus' ware boodschap*.

Uw bijbel zegt in Amos 3:7: „Zo doet ook de Eeuwige God niets dan nadat hij zijn voornemen aan zijn dienaren de profeten *geopenbaard* heeft” (*Leidse Vert.*). Dit is het enige Werk dat de *ware* betekenis van het wereldgebeuren onderkent en verkondigt; het is ook het enige Werk dat nu bekend maakt wat *heel binnenkort*, ja, in de zeer nabije toekomst, in het wereldgebeuren zal plaatsvinden!

Zoals de heer Armstrong het al

meer dan 30 jaar lang aangekondigd heeft, is Engeland thans geen wereldmacht meer; haar prestige en aanzien zijn verdwenen. Het voormalige Britse wereldrijk is — overeenkomstig onze voorspellingen — vandaag zo goed als verdwenen! Over de grootste „zeepoort” — het Suezkanaal — heeft de westerse wereld niets meer te zeggen. Spanje zet Engeland onder druk om het gezag over Gibraltar. En Amerika heeft een andere grote zee-poort, het Panamakanaal, *weggegeven!*

Wederom, zoals wij gedurende meer dan één derde eeuw hebben gewaarschuwd, is er in snel tempo een Verenigde Staten van Europa in opkomst die *in deze generatie* onzaglijke moeilijkheden voor de volken van het Britse Gemenebest en Amerika beloven. Met de overgang naar een nieuw verenigd Europees monetair systeem, de verkiezing van een activistische Poolse paus en de verslapende Russische communistische greep op de landen van Oost-Europa vallen belemmeringen weg voor het tegenhouden van de volledige opstanding van het „beest”, zoals profetisch uitgebeeld in Openbaring 17.

Een voorbereiding voor Christus' wederkomst

Let nu eens op een treffende profetie die slaat op onze tijd: „Zie, ik zend u de profetie Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. Hij zal het hart der vaders terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat ik niet kome en het land treffe met de ban (vloek)” (Mal. 4:5-6).

Deze fundamentele maar slechts weinig begrepen profetie verwijst kennelijk naar een mens of een werk, waardoor de weg voor Christus' tweede komst wordt bereid ten tijde van Gods tussenkomst in menselijke zaken, profetisch genaamd „de dag des Heren”.

Het werk van Johannes de Doper was een eerste en *typische* vervulling van dit grote Werk aan het einde van dit tijdperk! Lukas werd geïnspireerd over het werk van Johannes te schrijven: „En hij zal voor zijn aangezicht uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten der vaders te keren tot de kinderen en de gehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, ten einde voor de Here een

weltoegerust volk te bereiden” (Lukas 1:17).

U kunt zien dat in deze tekst van de „geest en de kracht van Elia” sprake is, *niet* van Elia als *persoon*. Maar het werk van Johannes de Doper was door *dezelfde geest* beziel, die in zijn tijd Elia leidde om de ogen van het afvallige Israël weer op de enig ware God te richten, de harten der vaders zich te helpen wenden tot hun kinderen en tot het *behoud van het gezin*, en vele ongehoorzamen ertoe te brengen in de wijsheid der rechtvaardigen te gaan wandelen.

Wanneer u in *De Echte Waarheid* leest over oplossingen en werkelijke antwoorden op de problemen van afspraakjes maken, hofmakerij, huwelijk, kinderopvoeding en dergelijke fundamentele kwesties die het behoud van het gezin betreffen — beseft u dan dat er voor uw ogen bijbel-

Gods profeten en zijn voornaamste predikers hebben altijd helpers en „medewerkers” gehad in de uitvoering van hun opdracht.

se profetie wordt vervuld? Waar elders op aarde kunt u werkelijke antwoorden krijgen op zulke fundamentele vragen als „Wat is het ongelooflijke menselijke potentieel?” En de problemen van menselijk lijden, oorlog en het feit dat slechts een zeer klein aantal geroepen wordt tot *enigerlei vorm* van „christelijke” redding in deze tijd wanneer u bedenkt dat het merendeel van deze aarde communistisch, heidens of op zijn best agnostisch is?

Andermaal, u leest in *De Echte Waarheid* de werkelijke betekenis van zulke eigentijdse problemen als “Punk Rock”, de rammelende, disharmonische „muziek” die wij gedwongen worden te ondergaan, de vloek van venerische ziekten, de chaos en beroering op moderne universiteiten en opvoedingscentra, en vele andere sociale problemen. Wanneer u deze dingen leest — en de *nadrukkelijke en gedetailleerde profetieën*

voor de toekomst — beseft u dan diep in uw binnenste niet dat er thans geen andere plaats op aarde is waar dit begrip wordt geboden?

Groeiende duizendtallen voelen dit *inderdaad*. Zij zijn met ons, *en met Christus*, medewerkers geworden in dit grote, wereldwijde Werk van God. Dat is de reden waarom uw *Echte Waarheid* geen abonnementsprijs heeft. Voor zover wij weten staan wij ook volkomen alleen in deze door God geïnspireerde werkwijze!

Waarom Gods Werk groeit

Gods Werk groeit gestadig. Hoe is dat mogelijk? Het wordt mogelijk gemaakt door de gezamenlijke inspanningen van vele duizenden medewerkers, die door God ertoe bewogen werden, dit grote Werk financieel te steunen.

In het begin van zijn predikambt was de heer Armstrong slechts in staat om een handjevol mensen te bereiken. Maar met de toename van toegewijde medewerkers, die vrijwillig met hun tienden en hun gaven het Werk ondersteunden, groeide ook de omvang en de kracht van Gods Werk. Dit Werk van God bleef groeien in een fantastisch tempo.

Vandaag wordt de persoonlijke inspanning van de heer Armstrong door het wonder van radio, tv en de drukpers *miljoenen malen* veelelvoudigd.

Maar toen het aantal toegewijde medewerkers die vrijwillig hun bijdragen, hun tienden en hun offeranden gaven, toenam, nam ook de omvang en de kracht van Gods Werk toe. Dit Werk van God is in een fantastisch tempo blijven groeien.

In dit tijdperk van straalvliegtuigen kan de heer Armstrong met Christus' ware boodschap voor koningen en wereldleiders verschijnen. Ook lezen miljoenen mensen overal ter wereld over Gods profetieën in het tijdschrift *De Echte Waarheid*. Honderdduizenden ontvangen sterk geestelijk voedsel door middel van onze boekjes en anderen bestuderen hun bijbel met behulp van de schriftelijke cursus van Ambassador College. En Ambassador College gaat voort mannen en vrouwen op te leiden die zo dringend nodig zijn voor Gods groeiend Werk!

Dit alles kost uiteraard geld. En het wordt alles mogelijk gemaakt

door de financiële steun van slechts een betrekkelijk *klein aantal* medewerkers die, uit eigen beweging, besloten hebben dat zij deel wilden hebben aan het prediken en verkondigen van Gods waarschuwend boodschap als getuige voor alle volken!

Wat is een medewerker?

Gods profeten en speciale dienaren hebben *altijd* discipelen, helpers en „medewerkers” gehad, om hen bij hun taak terzijde te staan. Van de laatste categorie is speciaal in het Nieuwe Testament sprake.

„Maar als medewerkers [Gods] vermanen wij u ook de genade Gods niet tevergeefs te ontvangen” (2 Cor. 6:1). In zijn verband gelezen, toont deze tekst duidelijk aan, dat alle christenen *samen moeten werken*, om de buitenwereld met Christus’ boodschap te bereiken. Want er is zeker Werk te doen!

Maar God verbiedt zijn dienstknechten bij het *publiek* om geld aan te kloppen, dat nodig is voor de uitvoering van dit belangrijke Werk. Jezus zei: „Om niet hebt gij het ontvangen — geeft het om niet!” Om die reden kunnen wij geen prijskaartje aan de kostbare waarheid van God hangen — noch aan de waarschuwingsboodschap, die ongeacht de vijandige reactie die het mag oproepen, aan de gehele wereld moet worden bekendgemaakt.

Evenals in apostolische tijden, heeft God ook nu een familie van medewerkers — arbeiders tezamen met Christus — opgeroepen, die behalve in financieel opzicht, ook door vurig gebed dit Werk van God ondersteunen!

In plaats van een of andere miljonaire of vermogend weldoener te gebruiken — velen denken dat dit het geval is — maakt God gebruik van een gestadig toenemende groep van toegewijde medewerkers, die ertoe bijdragen dat *wij* Gods Waarheid voor een ieder *gratis* bereikbaar maken.

Of er nu steun, onderdak of voeding voor iemand nodig was, of geld en kleding om een dienaar van God uit te zenden, God heeft het steeds zo ingericht dat vele anderen het voorrecht hebben, een direct aandeel in de volvoering van zijn Werk te hebben. De apostel Johannes spoorde degenen die in zijn tijd door God hier-

toe geroepen waren aan, om de ware dienaren van God te ondersteunen: „... opdat wij mogen samenwerken voor de waarheid” (3 Joh. 8).

En de apostel Paulus schreef aan Filemon: „Epafras, mijn medegevangene in Christus Jezus, laat u groeten, en Marcus, Aristarchus, Demas en Lucas, *mijn medearbeiders*” (Filemon 23, 24).

In zijn brief aan de Filippenzen schrijft Paulus weer: „Ja, ik vraag ook u, mijn trouwe metgezel: wees hen behulpzaam. Want zij hebben tezamen met mij in de prediking van het evangelie gestreden, naast Clemens en mijn overige *medearbeiders*, wier namen staan in het boek des levens” (Filipp. 4:3).

Zo werkt God

Het ligt duidelijk in Gods bedoeling, om wijd en zijd verspreide personen te gebruiken om door hen zijn Werk te laten uitvoeren!

En juist deze *samenwerking* is één van de belangrijkste factoren voor de geestelijke groei van deze medearbeiders. Let er eens op, dat Paulus in de hierboven aangehaalde tekst erop wijst, dat de namen van zijn helpers in „het boek des levens” staan geschreven. Die mensen, die zich in dit leven als een levend offer geven — die het Werk van God ondersteunen — verzamelen voor zich schatten in de hemel! „Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn” (Matth. 6:21).

Velen van onze medewerkers gehoorzamen Jezus’ voorschrift om de zaak van het betalen van Gods tiende niet ongedaan te laten — het eerste tiende deel van het inkomen voor God, met verdere offergaven naarmate zij dit kunnen. Maar in elk geval is hun *hart* steeds meer betrokken bij Gods Werk terwijl zij *tezamen arbeiden* in deze eindtijdse kruistocht voor geestelijke gezondheid — een kruistocht om de kennis van Gods waarheid voor de mens te herstellen eer hij zichzelf van deze planeet weevaagt.

Nadat iemand uit *eigen beweging* en zonder daartoe aangespoord te zijn geweest, de wens te kennen geeft, een aandeel in dit Werk te willen hebben, schrijft de heer Armstrong regelmatig een persoonlijke brief aan die mensen, waarin hij hen op de hoogte stelt van de financiële

toestand van het Werk. Anderen *schrijven zichzelf* bij op onze medewerkerslijst door geregeld *vrijwillig* tienden en offergaven te zenden om te bewijzen dat zij *medearbeiders* aan het Werk van Christus zijn.

Het is alléén deze kleine kring van vrijwillige medewerkers, die van tijd tot tijd over de financiële toestand en de groei van het Werk wordt ingelicht. Het zijn alleen deze vrijwillige medewerkers, die in de financiële behoeften van dit Werk voorzien. Er bestaat absoluut geen andere bron van inkomsten! Er is absoluut niemand in de klasse der miljonairs of multimiljonairs die „borg staat” voor dit Werk van God! Waarlijk, indien het wel zo zou zijn, zou zulk een figuur misschien willen voorschrijven wat er gepredikt moest worden. Maar *God Zelf* heeft het zo beschikt dat Zijn dienaren de nadrukkelijk *waarschuwend* profetieën aangaande onze naties kunnen verkondigen en Gods levende wetten van succes en geluk kunnen verklaren en vertolken zonder *vrees of gunst* ten opzichte van enigerlei mens!

Commentaren van degenen die dienen

Misschien komen sommige misleide mensen op de gedachte dat degenen die het ware Werk van God helpen uitvoeren, moeten „lijden” of „dat er voordeel van hen wordt getrokken”. Niets kan verder van de waarheid zijn!

Het is mijn persoonlijk voorrecht — als ambtsdrager in de *Wereldwijde Kerk van God* — geweest letterlijk *honderden* van onze luisteraars en medewerkers gedurende de laatste vijfentwintig jaar overal in de Verenigde Staten, Canada, Groot-Brittannië en Zuid-Afrika te bezoeken. Ik heb voortdurend gemerkt dat zij, wier hart bij Gods Werk is, in ieder opzicht, zoals Jezus beloofd heeft, gezegend zijn.

God *beloofd* uitdrukkelijk de gever van tienden te zegenen (Maleachi 3:10). En ofschoon wij zelfs onze medewerkers niet aanzetten of pressen om tienden te geven, is ons bevolen Gods waarheid hieromtrent te onderrichten, hetgeen wij doen. Om te illustreren dat het geven van tienden in ieder opzicht een zegen is, wil ik u deelgenoot maken van de volgende commentaren die van onze mede-

werkers overal ter wereld zijn binnengekomen en die mij en velen van ons hier in het Werk van God hebben geïnspireerd.

Van mw. Harold R.

Geloof mij, wij hebben geconstateerd dat tienden geven inderdaad werkt. Mijn man werd ongeveer twee maanden geleden uit zijn baan ontslagen. Wij hadden trouw tienden betaald en ik wist dat er voor ons gezorgd zou worden. Hij bleef ongeveer anderhalve maand zonder werk. We hadden geen spaarduitje. We hadden geen andere inkomsten en het scheen iedereen dat wij niet verder konden. We hebben een baby van een jaar en mijn vader woont bij ons. Maar we leden nooit honger. We hadden ruim voldoende. Andere mensen merkten op dat wij er niet zo erg aan toe waren als zij, ofschoon wij niet veel inkomsten hadden. Vertelt u me eens hoe een gezin van vier personen bijna twee maanden behoorlijk kan leven zonder een baan, zonder een cent spaargeld, zonder enige zichtbare ondersteuning en zonder op krediet te kopen. Natuurlijk weet u het al, maar ik kan een twijfelaar een paar dingen vertellen. Wij hebben het ontdekt. God leeft! Laat iemand me vertellen dat tienden geven een hoop onzin is en ik ben bang dat ik hem in zijn gezicht zal uitlachen zonder dat ik sarcastisch wil zijn.

Een man uit Schertz, Texas, schrijft:

Mijn vrouw en ik hebben geleerd dat tienden geven lonend is! De ene maand gaven wij God zijn deel, de volgende maand gaven wij geen tiende. De maand dat wij een tiende gaven, gebeurden er financieel goede dingen; maar gedurende de tijd dat wij geen tiende gaven, kwam ons dat op hoge kosten te staan. Je hoeft maar iets te noemen en het moest gerepareerd of vervangen worden. Wij hebben God op de proef gesteld en merkten dat Hij zich aan een overeenkomst houdt.

Van dhr. en mw. Daryl T.:

Er gebeurde nooit iets met ons tot wij ongeveer drie jaar geleden tienden begonnen te geven. Sindsdien betalen wij onze rekeningen zonder er geld voor te lenen. We hoefden onze kruidenierswaren niet te laten opschrijven. We hebben een wasmachine, een droogmachine, een nieuw fornuis en tal van andere huishoudelijke apparaten gekocht en het huis om ze onder te brengen. Tienden geven werkt en zoals het

oude gezegde luidt: „Als je het niet hebt geprobeerd, kam het dan niet af”.

Van Christine H.:

In Maleachi 3:10 beveelt God ons Hem te beproeven — Hem op de proef te stellen om te zien of Hij ons werkelijk zal zegenen. Ik kan persoonlijk getuigen van het feit dat God zijn zegeningen over ons uitstort indien wij trouw zijn tienden en offergaven betalen. Jarenlang heb ik een elektrische naaimachine in de kledingindustrie bediend, wat geen erg lonende arbeid is. Ik heb echter trouw de tienden van mijn inkomen betaald. In het begin van dit voorjaar gebeurden er verschillende voorvallen die te ongewoon waren om louter toevalligheden te zijn, en de gevolgen waren dat ik voor mezelf kon beginnen als onafhankelijke onderaannemer voor een van de grootste en betrouwbaarste fabrikanten van damesjaponnen en sportkleding in onze streek. Ik heb nu negen vrouwen in dienst die met thuiswerk 50% boven het minimumloon kunnen verdienen. Mijn eigen inkomen is bijna het viervoudige geworden van wat ik ooit tevoren had verdiend. Ja, God meent waarlijk wat Hij zegt en zal meer zegeningen schenken dan wij ruimte zullen hebben om te ontvangen, mits wij Hem maar willen geloven en zijn gang laten gaan. Overigens ben ik gedurende de zomer al uit mijn derde slaapkamer gegroeid, maar nu heb ik letterlijk geen plaats genoeg om het werk onder te brengen en daarom ben ik gedwongen om naar een ruimere behuizing over te gaan teneinde ruimte te hebben voor de hoeveelheid werk die wij binnenkrijgen.

Nu betekent dit niet dat allen die beginnen met tienden geven, plotseling een reusachtige som geld erven of dat God onmiddellijk het een of andere ongelooflijke wonder verricht. Maar op de lange duur zegent God hen die trouw Zijn tienden betalen, zodat de 90% van hun inkomen die zij voor zichzelf kunnen houden, zich zal uitbreiden en de vervulling mogelijk maken van wat de 100% zou hebben bereikt. God belooft de betaler van tienden welvaart. En God houdt zijn beloften!

Deze kruistocht is waarachtig

Wanneer u ziet dat de dollar daalt, dat de energietekorten, inflatie en economische kwalen steeds erger

worden, dat het communisme voortgaat het ene land na het andere op te slokken, en dat speciaal tien landen in Centraal-Europa onder een grote valse kerk langzaam maar zeker het uiteindelijke Monster van Frankenstein vormen dat volgens Gods profetie onze Engels sprekende volken zal vernietigen, dan zult u weten dat deze oproep tot bezinning niet een werk of idee van mensen was. U zult weten — en u zult weten dat u het weet — dat dit het Werk is van de grote GOD die het lot van mensen en naties hier op aarde leidt!

Wanneer u in de gelegenheid bent, één van onze buitenlandse kantoren of Ambassador College zelf te bezoeken, dan zult u met uw eigen ogen kunnen zien, hoe doelbewust, hoe zeker van hun roeping de mensen zijn, die door God gebruikt worden om zijn waarheid en zijn volmaakte wijze van leven op deze aarde te verkondigen. Indien u in de gelegenheid bent, om hun *gelukkige huwelijken* en hun *welopgevoede kinderen* gade te slaan, dan zult u gaan inzien, dat deze kruistocht inderdaad dient, „om de harten der vaders te keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de rechtvaardigen, ten einde de Heer een weltoegerust volk te bereiden” (Lukas 1:17).

Wij hebben de feiten en bewijzen die ons werk staven. *Vergeet dat nooit!* Wees niet te naïef of te lui om de bewijzen in uw bijbel en de geschiedenisboeken op te zoeken, en aan de hand van de huidige gebeurtenissen voor uzelf uit te maken of wij waarheid of leugens verkondigen. Wij *dagen u hiertoe uit* — voor uw eeuwig welzijn!

Wij en onze groeiende kring van medewerkers zijn niet alleen oprecht in ons geloof — we hebben bovendien de Waarheid en willen die graag vrijelijk met u delen.

Deze oproep tot bezinning is letterlijk de laatste kans die God deze zondige generatie geeft om hen te laten weten, wat voor hen in het verschiet ligt, als zij niet willen veranderen. Het is een waarschuwing en tevens een verkondiging van de Weg van God tot een getuigenis voor de gehele mensheid.

„En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn” (Matth. 24:14). □

RECHT IS ECHT

in de

WERELD VAN MORGEN!

Waarom moeten onschuldige mensen zóveel lijden voor de rechtbanken van deze wereld? Waarom gaan gevaarlijke misdadigers vrijuit? Waarom is recht vandaag de dag zo iets zeldzaams geworden? — Dit artikel onthult niet alleen de grondoorzaken van de infame rechtsverkrachting die deze wereld kenmerkt, maar laat óók zien hoe dit alles in de naaste toekomst in gunstige zin zal veranderen

door Jeff Calkins

Iedere vrouw die ooit werd verkracht, kent het verschrikkelijke, bijkans wrede onvermogen om recht te verkrijgen in onze wereld. Een geestelijk verdorven onverlaat heeft haar aangerand, haar lichamelijk geweld aangedaan, haar afschuwelijk doen lijden. Maar wordt deze verschrikking ooit weer goed gemaakt? Bestaat er enige zekerheid dat de aanrander op passende wijze wordt gestraft omdat hij zulks *verdient*? Is er ook de geringste garantie dat de vrouw verdere angst en ellende bespaard zal blijven?

Het tragische antwoord op al deze vragen is nee. Geen enkel proces kan hetgeen er gebeurd is, ooit weer ongedaan maken. De nachtmerrie van de aanranding kan nimmer worden weggevaagd. Maar veel ernstiger nog is het feit dat ook het recht zelf kan worden verkracht! De kans bestaat dat de aanrander nimmer wordt gegrepen — ja, zelfs dat indien hij wel wordt gepakt, de hem toegemeten straf slechts uiterst gering is!

En wat nog erger is: als de misdadiger voor de rechter wordt geleid, zal de ongelukkige vrouw als gevolg van het huidige rechtssysteem opnieuw moeten lijden! Ze zal haar werk moeten verzuimen om te kun-

nen getuigen. Opnieuw zal ze de afschuwelijke gebeurtenis moeten doormaken als ze die voor de rechtbank in haar eigen woorden moet vertellen. Meedogenloos zal ze worden ondervraagd door de verdediger van de beklagde, die z'n best zal doen haar als een leugenaarster voor te stellen. In verschillende landen kan zelfs van haar worden verlangd dat ze in een openbare zitting van de rechtbank intieme details van haar privé sexleven onthult. Zelfs kan ze worden gedwongen een psychiatrisch onderzoek te ondergaan omdat men wil weten of ze misschien een leugenachtig karakter heeft!

Doch zelfs na dit alles, is het nog altijd mogelijk dat de misdadiger aan zijn verdiende straf ontkomt, namelijk wanneer de rechter niet de moed heeft hem naar de gevangenis te sturen. En ook als hij daar wel terecht komt, is het zeer wel mogelijk dat de schurk er met een lichte straf afkomt, dan wel na een paar maanden zitten alweer in voorlopige vrijheid wordt gesteld.

Waarlijk, de profeet Ezechiël sloeg de spijker op de kop, toen hij werd geïnspireerd tot de uitspraak: „... zodat het land van bloedschuld vol is, en de stad *vol van rechtsverkrachting*” (Ezech. 9:9). De profeet

Jesaja sprak in gelijke geest over de door de mens bedreven rechtspleging: „Het recht wordt teruggedrongen en *de gerechtigheid blijft verre staan, want de waarheid struikelt op het plein* en oprechtheid vindt geen ingang” (Jes. 59:14).

Ofschoon het hier gegeven voorbeeld van verkrachting waarschijnlijk wel het ergste bewijs is van onrecht „uit de tegenwoordige boze wereld” (Gal. 1:4), zijn vele andere voorbeelden al even afschuwelijk, vooral als u daar zelf het slachtoffer van bent. Wanneer er bij u is ingebroken, wanneer u op straat wordt afgetuigd en pijnlijke verwondingen oploopt, of wanneer u op een gemene manier in uw eer en goede naam wordt aangetast, moet diezelfde rechtsbedeling zich met al dergelijke zaken bezighouden.

Op z'n best zal deze rechtsbedeling door mensen erin slagen degene die een misdrijf begaat, te straffen en u een schadeloosstelling toekennen. Maar... ook dan zal u dat enorm veel tijd en waarschijnlijk ook heel wat geld (voor uw advocaat) kosten. Waar nog bij komt dat in vele gevallen de rechter toch *niets* zal kunnen doen waardoor de veroorzaakte schade wordt goedgeemaakt. Want — om de Schrift aan te halen — een goede

naam is verkieslijker dan veel rijkdom (Spr. 22:1). Wanneer echter in de pers met valse beweringen uw eer en goede naam worden aangerand, is het voor een rechtbank vrijwel onmogelijk tot de geesten van misschien wel miljoenen mensen door te dringen en daar de onjuiste indruk weg te nemen die ze door die publicatie van u hebben gekregen.

Grondoorzaak der onrechtvaardigheid

Dit is de wereld van Satan, de wereld van de god dezer eeuw, zoals hij in 2 Cor. 4:4 wordt genoemd. Een schrijver heeft de aarde voor de christenen eens aangeduid als zijnde een „door een vijand bezet gebied”. Toen Adam liever Satan dan God volgde (Gen. 3:17), kwam er een vloek op de mensheid te rusten. De mens werd toen veroordeeld zijn eigen weg te gaan; de mensheid zou, met al haar beperkingen, zelf moeten regeren, zonder daarbij het voordeel te genieten van Gods bovennatuurlijke bijstand.

Menselijke rechters zijn niet meer dan het woord zegt: *menselijk*. Ze zijn niet alwetend. Ze staan bloot aan de drang en de begeerten van het natuurlijke vlees en — precies als alle andere mensen — ook aan de geestelijke invloed van de duivel zelf.

Met dat al ligt thans hier op aarde de rechtspleging in handen van de nietige mens. En het is maar al te vaak voorgekomen dat rechters misbruik van hun ambt maakten. Zulke dingen gebeuren meermalen wanneer ze voor het leven zijn benoemd en dan praktisch aan niemand verantwoordelijk zijn. Christus' gelijkenis van de onrechtvaardige rechter, die „zich niet om God bekommerde, noch zich aan een mens stoorde” (Luk. 18:2-8), handelt juist over deze kwestie. Waar het in deze gelijkenis om gaat, is dat wanneer zelfs een verzuurde, onrechtvaardige en (vermoedelijk) voor het leven benoemde rechter een arme weduwe uit de misère helpt nadat ze hem daar voortdurend om heeft gesmeekt, hoeveel te eerder zal dan niet God zijn volk dat tot Hem bidt, bijstaan!

De gelijkenis leert dat de rechters van deze wereld bijzonder feilbare, menselijke wezens zijn. De apostel

Paulus stelde dit nadrukkelijk aan de orde toen hij de leden van de Kerk van God in Corinthe bestrafte omdat ze recht zochten „bij de onrechtvaardigen” (1 Cor. 6:1).

Het is juist vanwege de natuurlijke neiging van menselijke rechters om onderworpen te zijn aan de invloed van de duivel, dat God de leiders van zijn volk in het oude Israël voortdurend vermaande in rechtszaken eerlijk en juist te oordelen. „Zo zegt de Here der heerscharen: spreekt eerlijk recht” (Zach. 7:9).

Gezien door de spiegel, in raadselen

Paulus sprak over de beperkte vermogens van de mens bij het geven van zijn (menselijk) oordeel, toen hij van dit leven zeide: „want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen” (1 Cor. 13:12). De vijf fysieke zintuigen van de mens zijn niet altijd toereikend als het erom gaat in een kwestie achter de échte waarheid te komen.

Dat is ook de reden waarom alle door mensen ontworpen systemen van rechtsbedeling vastlopen in de problematiek van een betrouwbare getuigenverklaring. Wat is in een rechtszaak de *waarheid*? Hoe kunnen we absolute zekerheid krijgen hoe het misdrijf zich heeft afgespeeld? Om tot ons slachtoffer van aanranding terug te keren: zij moet de rechtbank vertellen wat er gebeurd is, wil men de schuldige kunnen straffen. Er bestaat voor gewone stervelingen eenvoudig geen andere manier om erachter te komen of ze inderdaad was aangerand!

De bijbel houdt met dergelijke menselijke zwakheden rekening. Men kan zelfs stellen dat één van Gods tien geboden — „Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste” (Ex. 20:16) — geheel van toepassing is op een situatie als in een rechtszaal. Dikwijls vormt een menselijk getuigenis het enige houvast om ergens achter te komen; en maar al te vaak is het menselijk geheugen een bot en onnauwkeurig gereedschap. Dat is de reden waarom vele afspraken schriftelijk moeten worden vastgelegd. Ook is dat de reden waarom — terwijl rechtbanken op het menselijk geheugen moeten afgaan — God Zelf heeft verordeneerd dat

het getuigenis nimmer „vals” mag zijn!

Tijd en geld

Een andere tekortkoming van de menselijke rechtsbedeling is dat zij die niet rijk zijn, zich dikwijls letterlijk geen gerechtigheid kunnen permitteren! Naar de rechter lopen kost tijd en vele mensen kunnen met geen mogelijkheid lange perioden van hun werk weg te blijven, mede omdat hun dit zeer veel geld kost.

Wat de zaak nog erger maakt: in sommige landen kunnen rechtszaken zich letterlijk jarenlang voortslepen! Iemand kan van al z'n spaargeld zijn beroofd, of ernstig zijn gewond, en toch kan het nog jaren duren eer hij enige schadeloosstelling ontvangt. Rechtsprocedures en al wat daar bij komt, zijn allerellendigst gecompliceerd en meestal heeft men, wil men ook maar iets bereiken, een advocaat nodig. In Amerika brengen advocaten meer dan f.100 per uur in rekening... en een rechtszaak kan héél wat uren vergen! Daar komt bij dat men in vele landen, zelfs als men volledig in z'n recht staat, toch zelf z'n advocaat moet betalen. Dit feit alleen al maakt dat in vele gevallen waarin van schreeuwend onrecht sprake is, de eiser er na het proces beroerder aan toe kan zijn dan te voren — zélf als hij wint!

In sommige landen kunnen onvermogens „gratis” rechtskundige bijstand krijgen wanneer het gaat om zaken als sociale uitkeringen, onderwijsproblemen of huurgeschillen. Nochtans genieten in die landen arme mensen geen gratis juridische bijstand wanneer het voor hen uitermate belangrijke zaken geldt, als alimentaties voor kinderen en gescheiden vrouwen.

Geen wonder dat God zeer nadrukkelijk een situatie veroordeelt waarin de armen worden uitgebuit en in de steek gelaten (als bij een echtscheiding), dikwijls letterlijk worden beroofd of opgelicht, en nochtans geen recht kunnen verkrijgen: „Het pleit voeren zij [de goddelozen] niet, het pleit van de wees, en zij hebben voorspoed; het recht der armen richten zij niet. Zou Ik hierover geen bezoeking doen, luidt het woord des Heren, of zou Ik aan een volk als dit Mij niet wreken?” (Jer. 5:28-29.) „Uw vorsten zijn opstandelingen en

metgezellen der dieven; ieder van hen is belust op geschenken [steekpenningen] en jaagt beloningen na; aan de wees doen zij geen recht en de rechtszaak der weduwe vindt bij hen geen gehoor" (Jes. 1:23).

De tegenwoordige boze wereld

Misschien wel het ergste van de menselijke rechtssystemen — met name in de angelsaksische landen — is dat *tenzij* het gezag van God hier op aarde wordt hersteld, wij nooit in staat zullen zijn de dingen veel beter te doen. Dat komt doordat het een gruwel is wanneer een onschuldig persoon leed wordt aangedaan (Deut. 19:10, 13; Job 4:7).

Laten we andermaal dat geval van verkrachting beschouwen. Er zijn in deze boze wereld vrouwen, die een man valselijk van aanranding kunnen beschuldigen. Dat is de reden waarom er bepaalde procedures nodig zijn, die de zekerheid moeten verschaffen dat de aanklaagster de waarheid spreekt. De vrouw moet voor de rechtbank verschijnen omdat de aangeklaagde man het recht moet hebben met zijn aanklaagster te worden geconfronteerd. Ze moet er zich aan onderwerpen haar hele verhaal weer te vertellen, wat inderdaad een afgrijselijke beproeving zou kunnen zijn, want het is nu eenmaal een pijnlijke realiteit dat menselijke wezens door Satan de duivel worden beïnvloed en dan, — net als de duivel zelf (Joh. 8:44) niet altijd de waarheid spreken.

In Spreuken leest men ook over de noodzaak van een juridische procedure van „hoor en wederhoor” en wel aldus: „In het rechtsgeding heeft de eerste (spreker) gelijk, maar dan komt de ander en rekent hem na” (Spr. 18:17).

Het is een bittere noodzaak dat er in deze wereld van Satan zekere rechtsregels zijn om te voorkomen dat onschuldige mensen lijden. Maar ondanks deze rechtsregels gebeuren dergelijke dingen.

Het lijkt erop dat we in Satans wereld alleen maar de afschuwelijke keuze hebben tussen enerzijds, eindeloze vertraging en hoge rechtskosten, of anderzijds — wat nog veel erger is — de veroordeling van onschuldige mensen.

De heerlijke wereld van morgen

Wanneer God straks zijn gezag over heel deze aarde herstelt, zal alles totaal anders worden. Om te beginnen

zullen er dan recht, rechtvaardigheid en rechtsgelijkheid zijn in alle menselijke kwesties. De ten hemel schreiende, benauwende misdrijven van Satan zullen dan voor eeuwig worden uitgebannen.

In de eerste plaats zal God dan niet langer de veelvuldige vormen van boosaardigheid toestaan waar de mens thans niets tegen weet te beginnen. Misdrijven die kwetsen, verminken en wonden slaan zullen dan eenvoudig niet meer voorkomen. „Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg” (Jes. 11:9). Het volk zal worden onderricht in de juiste, rechtschapen manier van leven, en dat nog voor het enig kwaad kan doen. „En wanneer gij rechts of wanneer gij links zou willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop” (Jes. 30:21).

Anders dan de zwakke mens is God alwetend en kent Hij de waarheid in elke willekeurige kwestie. Vele juridische aangelegenheden steunen op iemands *bedoeling*, op iets wat hij in z'n hart oprecht gelooft. Om zich een mening over een bedoeling te kunnen vormen is de zwakke mens afhankelijk van aanwijzingen. Maar bij God is dat volkomen anders. „Hij (God) toch kent de geheimen des harten” (Ps. 44:22).

Door zijn beperkte vermogens is de mens dikwijls niet in staat iets te *weten*. Maar God openbaart kennis! God kent alle feiten! De Temaniet Elifaz stelde de vraag: „Wat weet God? Kan Hij richten door de donkerheid heen?” (Job 22:13). De apostel Paulus gaf daar een antwoord op toen hij verklaarde „dat God het in de mensen *verborgene* oordeelt” (Rom. 2:16).

God is de VOLMAAKTE RECHTER. Er bestaat bij God „geen aanneming des persoons” (Hand. 10:34), hetgeen wil zeggen dat Hij zonder aanzien des persoons oordeelt. „... want Hij zal de geringen in gerechtigheid richten en over de ootmoedigen des lands in billijkheid rechtspreken” (Jes. 11:4). Onder Gods gezag op aarde zullen „... mijn vorsten mijn volk niet meer onderdrukken... Handelt naar recht en gerechtigheid, ontlast mijn volk van uw afpersingen, luidt het woord van de Here” (Ezech. 45:8-9). God is een „God der waar-

heid” (Jes. 65:16) en „gerechtigheid en recht zijn de grondslag van uw [Gods] troon” (Ps. 89:15). De reden waarom Jezus Christus op aarde zal terugkeren, is juist dat Hij hier recht en gerechtigheid zal brengen. Immers, alles zal „jubelen voor de Here, want Hij komt, want Hij komt om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten in gerechtigheid en de volken in zijn trouw” (Ps. 96:13).

Wanneer God alle tranen droogt

God heeft iets in de menselijke geest geplant, dat als er kwaad geschiedt, om gerechtigheid schreeuwt. Dat „iets” is een natuurlijk deel van de menselijke geest en een der redenen waarom het ons goed doet wanneer — bij voorbeeld in een cowboy-film — de boosdoener uiteindelijk krijgt wat hij heeft verdiend.

In Satans wereld is het evenwel zo dat onschuldigen moeten lijden, terwijl de schuldige misdadigers vrijuit gaan. Daarom zijn de mensen tot de gedachte van het vagevuur gekomen; daar zit achter de overweging dat een ieder, alvorens tot de hemel te worden toegelaten, eerst voor al zijn misdaden moet boeten. Juist de natuurlijke behoefte van de mens om zich ervan te overtuigen dat er recht geschiedt, maakt dat deze mens zich vastklemt aan die idee van een eeuwig brandende hel. Bij hem overheerst de gedachte dat lieden als Hitler en Stalin 't zonder meer hebben verdiend om bij wijze van eeuwige marteling altijd te branden.

Natuurlijk is de ware God niet zo wreed dat Hij iemand tot een eeuwigdurende marteling zou veroordelen. Maar evenmin zal Hij de hand lichten wanneer het om recht en gerechtigheid gaat. Om die reden ook zond God zijn Zoon Christus naar de aarde om te lijden en te sterven ten einde de straf te betalen voor alle kwetsende misdrijven die in de tegenwoordige boze wereld zijn gepleegd. In het „eeuwige grootboek” weegt Christus' leven gemakkelijk op tegen alle kwaad dat de mensheid sinds de dagen van Adam heeft aangericht. Uiteindelijk zal de kwestie van de eeuwige rechtvaardigheid worden opgelost door juist dat offer van Christus, dezelfde Christus die binnenkort op aarde zal terugkeren om hier recht en gerechtigheid te brengen. □

7 BEWIJZEN

(Vervolg van pagina 3)

Gods is er dus al! Het pausdom is *in plaats van* Christus gekomen om duizend jaar lang over de naties te regeren. En de pausen hebben inderdaad in Europa 1260 jaar lang over het „Heilige Roomse Rijk” geregeerd, van 554 tot 1814 n.Chr! Maar de pausen en alle katholieken zijn mensen van vlees en bloed. Vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven noch er binnegaan.

In vele protestantse kerken wordt het Koninkrijk Gods simpelweg aangeduid als „de kerk” in het algemeen, niet noodzakelijkerwijs hun speciaal kerkgenootschap.

Weer anderen hebben over het Koninkrijk Gods gesproken als een hemels iets (of niets) „dat in de harten van de mensen is opgericht”.

Maar geen van deze opvattingen strookt met hetgeen Christus en Paulus over wat het Koninkrijk Gods in werkelijkheid *is*, hebben geleerd.

De profeet Daniël wist het

De profeet Daniël, die 600 jaar vóór Christus leefde, wist dat het Koninkrijk Gods een werkelijk koninkrijk was, letterlijk een regering over de mensheid op aarde.

Jezus Christus heeft meer hierover verkondigd, dingen die de profeet Daniël misschien niet kon weten. Maar Daniël wist wel dat er een reëel Koninkrijk Gods op aarde zou komen.

Daniël was een van vier buitengewoon begaafde jonge mannen uit Juda in gevangenschap. Deze vier waren gedetacheerd in het paleis van Koning Nebukadnezar van het Chaldeeuwse rijk en werden daar opgeleid voor speciale verantwoordelijke posities in de Babylonische regering. Daniël was een profeet die in visioenen en dromen een speciaal inzicht had ontvangen (Dan. 1:17).

Nebukadnezar was de eerste werkelijke wereldheerser. Hij had een uitgestrekt rijk veroverd met inbegrip van Juda. Deze koning nu had een droom die hem erg verontrustte en hem niet meer losliet. Hij ontbood zijn magiërs, sterrenwicheelaars en tovenaars om hem te verklaren wat hij had gedroomd en wat het betekende. Dat konden zij echter niet, zij waren totaal

verbijsterd. Toen werd Daniël voor de koning gebracht.

Deze zei echter dat hij als gewoon sterveling zeker niet kundiger was in het uitleggen van dromen dan de Chaldeeuwse magiërs. „Maar”, zei hij, „er is een God in de hemel die verborgenheden openbaart” (Dan. 2:28).

In de eerste plaats was het Gods bedoeling aan deze menselijke wereldheerser te openbaren dat er een God in de hemel is; dat God de hoogste heerser is over alle volken, regeringen en koningen; dat God het heilal regeert, al heeft Hij in de laatste 6000 jaar toegelaten dat de naties vrijwel hun eigen gang konden gaan. Maar God gaf Nebukadnezar een bijzondere gelegenheid zijn heerschappij te aanvaarden.

Deze Chaldeeuwse koning nu wist alleen van het bestaan van vele heidense demonengoden. Hij wist niets van de ware *levende* almachtige God. Evenmin als de volken en heersers in onze dagen wist hij dat God de levende, werkzame en heersende Persoon is die feitelijk en letterlijk regeert, niet alleen over wat op aarde is, maar over het ganse heelal!

De bedoeling van deze droom was om Gods regering te openbaren; het feit dat God regeert, de waarheid van het Koninkrijk Gods, dat het ene en enig ware evangelie van Jezus Christus is.

In de tweede plaats was het Gods bedoeling hierin te openbaren wat voor ons die nu leven, is opgetekend over wat „in de laatste dagen” zal geschieden — waarschijnlijk in de komende twintig jaren, het laatste kwart van de twintigste eeuw.

Voor ons vandaag

Dit evangelie, deze boodschap is geen droog, saai, dood geschrift bestemd voor een volk dat 2500 jaar geleden leefde. Het is het levende, ontzaglijke grote nieuws van onze tijd! Het is voor ons nieuws van wat staat te gebeuren, van de grootste gebeurtenis in de hele wereldgeschiedenis die in de naaste toekomst, nog tijdens uw leven zal plaatsvinden.

Dit is het ware evangelie, het is het evangelie dat Christus verkondigde. Het is voor u en voor mij bedoeld, nu. Het is uitermate belangrijk dat u dit inziet.

Lees het in uw eigen bijbel, Daniël 2:28-35. In zijn droom had de koning

een reusachtig beeld gezien, groter dan enig beeld ooit door mensenhanden gemaakt, zó reusachtig groot dat het zelfs als droombeeld nog angst-aanjagend werkte. Het hoofd was van zuiver goud, de borst en de armen waren van zilver, de buik en lendenen van koper, de benen van massief ijzer en de voeten en tenen van een mengsel van ijzer en leem.

Deze droom hield een tijdspanne in. Nebukadnezar zag het beeld, totdat op bovennatuurlijke wijze een steen uit de hemel kwam gevallen die het beeld verbrijzelde. Het hele beeld brak in kleine stukken en werd door de wind weggeblazen — er was geen spoor meer van over. En de steen dijde op wonderbaarlijke wijze uit en werd in korte tijd tot een grote berg die de gehele aarde vulde.

Wat was de betekenis hiervan? *Had* het wel een betekenis? Ja, want het was Gods werk. In tegenstelling tot gewone dromen, was deze droom Gods werk waarmee Hij de boodschap van zijn soevereiniteit aan Nebukadnezar wilde overbrengen. Tevens openbaart God hiermee belangrijke feiten uit het ware evangelie aan ons.

„Dit is de droom,” zei Daniël (vers 36), „en de uitlegging daarvan zullen wij de koning zeggen”.

Dit is dus Gods interpretatie. „Gij, o koning, koning der koningen (hij was de eerste werkelijke wereldheerser over een wereldrijk), aan wie de God des hemels het koningschap, macht, sterkte en eer heeft geschonken. . .” (vers 37). God openbaarde zich aan deze menselijke wereldheerser als de hoogste heerser over alles en allen.

Evenmin als deze Chaldeeuwse koning toen, schijnen de mensen tegenwoordig aan God te denken als een Heerser, als de Verhevene die regeert, als het Hoofd van de wereldregering. De Eeuwige openbaarde zich aan Nebukadnezar door middel van Daniël — en aan u en mij vandaag door de bijbel — als een soevereine, almachtig regerende God die wij moeten gehoorzamen.

Het weten hiervan is nog een bewijs van de identiteit van Gods ene ware Kerk in deze tijd. „. . . gij zijt dat gouden hoofd”, zei Daniël verder tot deze menselijke koning. „Doch na u zal een ander koninkrijk ontstaan, geringer dan het uwe; en weer een ander, een derde koninkrijk van koper, dat

heersen zal over de gehele aarde" (vers 38-39).

Wat is een koninkrijk?

Hier wordt dus gesproken over koninkrijken, die heerschappij uitoefenen over de mensen hier op aarde. Het gaat dus over daadwerkelijke regeringen, niet over een vaag „hemels gevoel in de harten van de mensen". Hier wordt niet gesproken over kerken, maar over regeringen die bewind voeren en gezag uitoefenen over naties van mensen hier op aarde. Het is letterlijk bedoeld, het staat er heel duidelijk. Er kan geen misverstand over bestaan wat hier met het woord „koninkrijk" wordt bedoeld.

Er kan geen misverstand bestaan over de uitleg. God geeft zijn eigen interpretatie door de profet Daniël. Het reusachtige metalen beeld was een beeld van de nationale en internationale regeringen in letterlijke zin.

Het was een beeld van elkaar opvolgende wereldregeringen. Eerst was er het hoofd van goud — dat stelde Nebukadnezar voor en zijn rijk, het Chaldeeuwse rijk. Na hem zou een tweede en derde koninkrijk komen, „dat zal heersen over de gehele aarde" — een wereldregering.

Dan volgen, in vers 40, de benen van ijzer — zij vertegenwoordigen een vierde wereldrijk. Dat zou zo sterk zijn als ijzer, militair sterker dan alle vorige. Maar omdat zilver minder waardevol is dan goud, koper minder dan zilver, ijzer minder dan koper, zou alles, hoewel elk volgend metaal harder en sterker is, in de loop der tijden moreel en geestelijk achteruitgaan. De twee benen betekenden dat het vierde rijk uiteen zou vallen.

Na het Chaldeeuwse rijk kwam het nog grotere Perzische rijk, daarna het Grieks-Macedonische en als vierde het Romeinse rijk. Dit laatste viel in twee delen uiteen met Rome en Constantinopel als de twee hoofdsteden.

Lees nu vers 44 — daar staat in duidelijke bewoording Gods verklaring wat het Koninkrijk Gods in feite is:

„Maar in de dagen van die koningen . . ." Hier wordt gesproken over de tien tenen, half ijzer half leem. Hier wordt, als wij de profetie in Daniël 7 naast Openbaringen 13 en 17 leggen, geduid op de Verenigde Staten van Europa die zich op het ogenblik uit de EEG aan het ontwikkelen zijn voor uw eigen ogen. In Openbaring 17:12 lezen

wij in detail dat een verbond van tien koningen of koninkrijken (Openb. 17:8) het middeleeuwse „Heilige Roomse Rijk" zal doen herrijzen.

Let goed op het tijdelement hierin, „Maar in de dagen van die koningen" — d.w.z. in de dagen van deze tien naties of groepen van naties waarin, *in onze dagen*, voor korte tijd het Romeinse rijk zal herrijzen — „zal de God des hemels een koninkrijk oprichten dat in eeuwigheid niet tegronde zal gaan . . . het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid."

Ja, in onze tijd

Hier zien wij de vier wereldrijken beschreven, de enige vier die ooit hebben bestaan. Openbaring 17 toont dat na de val van het oorspronkelijke Romeinse rijk zeven keer een herleving zou komen die telkens door een heidense kerk overheerst zou worden — de „dochter" van het oude Babylon, een kerk die zich christelijk noemde, maar in feite door God „een geheimenis, het grote Babylon" of eenvoudig „Babylonische Mysteriën" wordt genoemd.

Zes van deze rijken zijn gekomen en gegaan. Het zevende is nu in wording, de laatste korte herleving van het „Heilige Roomse Rijk" in tien Europese groeperingen of naties. Dit zijn de tien tenen van ijzer gemengd met leem.

In hun dagen — zij zullen maar kort bestaan misschien niet meer dan twee à drie en een half jaar — zal de God van de hemel zijn Koninkrijk oprichten.

Dat zal dan zijn het Koninkrijk Gods.

Vergelijk dit eens met Openbaring 17 — daar wordt een kerk geschilderd, geen kleine maar een grote kerk. Zij heerst over „vele wateren" (vers 1), die in vers 15 als de verschillende naties met velerlei talen worden beschreven. Zij, deze kerk, gaf zich uit voor de Kerk van God die volgens de Schrift (Ef. 5:23, Openb. 19:7, Matth. 25:1-10 enz.) de toekomstige bruid van Christus is en die in de geest met Hem zal trouwen bij zijn wederkomst.

Maar zij heeft ontucht gepleegd door een politiek verbond aan te gaan met menselijke regeringen van deze wereld. Zij „zat" (Openb. 17:3) op de zeven herlevingen van het Romeinse

rijk, genaamd het „Heilige Roomse Rijk". Zij heerste over de menselijke koninkrijken, zoals een, naar het gewoonterecht, ongetrouwde „vrouw" (maîtresse) heerst over haar minnaar, haar „man" — een volkomen onnatuurlijke en goddeloze verhouding.

Zij zal „zitten op deze laatste kop van het beest", deze laatste herleving van het Romeinse rijk. Dat zal de unie zijn van kerk en staat en zij zal slechts heel korte tijd standhouden. Zij zal *tegen* Christus strijden bij zijn wederkomst. En dat zal haar einde betekenen.

Wij zien haar nu in opkomst; wij staan dus kort voor de tweede komst van Christus. Wij zijn nu heel dicht bij het einde van deze wereld!

Wanneer Christus komt, komt Hij als de Koning der koningen, heersend over de ganse aarde (Openb. 19:11-16). En zijn Koninkrijk — het Koninkrijk Gods — zal volgens Daniël een eind maken aan al deze wereldlijke koninkrijken.

Openbaring 11:15 zegt het met deze woorden: „Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden".

Dit is het Koninkrijk Gods. Het betekent het einde van de huidige regeringen die in Rusland, China, Japan, Italië, Duitsland, ja ook in de Verenigde Staten en in Groot-Brittannië aan de macht zijn. Zij zullen dan de koninkrijken, de regeringen van de Heer Jezus Christus worden — Hij zal de Koning der koningen van de gehele aarde zijn.

Hieruit blijkt duidelijk dat het Koninkrijk Gods letterlijk moet worden opgevat als een regering. Zoals het Chaldeeuwse rijk een koninkrijk was evenals het Romeinse rijk, zo is ook het Koninkrijk Gods een regering. Het koningschap Gods zal de regering over alle naties van de wereld overnemen.

Jezus Christus werd geboren om een Koning, een Heerser te zijn!

Toen Hij voor Pilatus terechtstond, „zeide Pilatus tot Hem: Zijt gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen. . ." Maar Jezus zei ook tot Pilatus: „ . . . mijn Koninkrijk is niet van deze wereld" (Joh. 18:37, 36). Zijn Koninkrijk is van de wereld van morgen.

U heeft ongetwijfeld gelezen wat de

engel aan Maria, de moeder van Jezus, vóór zijn geboorte verkondigde. Jezus zei tot Pilatus dat Hij geboren was om koning te worden. De engel van God zei tot Maria: „En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid en zijn koningschap zal geen einde nemen” (Lukas 1:31-33).

Deze teksten zeggen onmiskenbaar dat God de almachtige Heerser is. Er staat in duidelijke taal dat Jezus geboren werd om koning te worden, dat Hij over alle naties van de wereld zal heersen, dat zijn Koninkrijk eeuwig zal zijn.

Maar dit is nog maar een gedeelte van de fantastische, verbazingwekkende, in feite schokkende waarheid over het Koninkrijk Gods.

Het Koninkrijk Gods zal worden gesteld over alle naties en volken van de aarde. Maar deze sterkfelijke volken en naties zullen *niet* het Koninkrijk zijn, zij zullen ook niet *in* het Koninkrijk Gods zijn. Zij zullen alleen door Gods koningschap worden geregeerd.

Wij moeten nog zien waaruit, uit wie dit Koninkrijk bestaat. Kunt u als individueel burger een deel van dit Koninkrijk worden?

Men kan er binnengaan

In de dagen van Jezus *wisten* de religieuze leiders maar al te goed dat Hij een leraar was die door God was gezonden om Gods waarheid aan de mensen te brengen. Zij brandmerkten Hem echter als een valse profeet, een ketter, een afvallige, hoewel zij *wisten* dat Hij de stem van God was!

Een van hen, een Farizeeër, Nikodemus genaamd, die een hoog ambt bekleedde onder de Joden, kwam 's nachts heimelijk bij Jezus.

„Rabbi,” zei hij, „wij weten dat Gij van God gekomen zijt als leraar” (Joh. 3:2). Ja, wij Farizeeën, zei hij, wij *weten het*. Hij zei niet: „Ik weet het”. Hij zei: „Wij weten het, wij Farizeeën”. Zij wisten dat Christus de waarheid sprak, toch verwierpen zij Hem niet alleen, maar zij kruisigden Hem zelfs!

Maar Jezus hield zich strikt aan zijn opdracht. Hij vertelde Nikodemus

over het Koninkrijk Gods. Hij vertelde hem een paar dingen die ook u moet begrijpen.

„Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien” (Joh. 3:3). Dus het Koninkrijk Gods is iets dat alleen gezien *kan* worden door hen die „wederom geboren” zijn. Het is iets dat anderen niet kunnen zien. Vraag hierover ons boekje aan *Wat bedoelt u precies met wedergeboren?* dat u gratis zal worden toegezonden.

Maar hoe staat het met de kerk in dit verband? Kunnen sterfelijke mensen een kerk zien? Natuurlijk kunnen zij dat, maar het Koninkrijk Gods kunnen zij niet zien. Dat heeft Jezus gezegd. Dus, als u in Jezus gelooft, kan de kerk het Koninkrijk Gods *niet* zijn!

In Johannes 3:5 staat verder: „Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan”. Het Koninkrijk Gods is dus iets dat men kan binnengaan, maar alleen zij die „geboren zijn uit water en Geest” kunnen dat.

Hij zei: „... Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. Wat uit vlees geboren is, is vlees en wat uit de Geest geboren is, is geest” (Joh. 3:5-6).

In het hoofdstuk over de opstanding lezen we: „Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet” (1 Cor. 15:50). Het Koninkrijk Gods is dus iets waar geen mens van vlees en bloed kan binnengaan en dat hij niet kan beërven.

In de harten van de Farizeeën?

Dit moeten wij goed overdenken. In de eerste plaats, als de bijbel inderdaad zegt dat het Koninkrijk Gods in de geesten of de harten van de mensen te vinden is, dan is dat in tegenspraak met alle andere teksten die ik u in dit artikel heb gegeven. Als de bijbel zichzelf tegenspreekt, is zij niet geloofwaardig en heeft zij geen enkele bewijskracht.

Om te beginnen, tot wie sprak Jezus? Laten wij zien wat er staat: „En gevraagd zijnde van de Farizeeën,

wanneer het Koninkrijk Gods komen zou, heeft Hij hun geantwoord en gezegd: Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat. En men zal niet zeggen: Ziet hier, of ziet daar! want, ziet, het Koninkrijk Gods is binnen ulieden...” (Lukas 17:20-21 — Statenvert.).

Hij sprak tot de niet-bekeerde, vleselijke, huichelachtige, leugenachtige Farizeeën. Er staat: „... gevraagd zijnde...” Het waren de Farizeeën die Hem de vraag hadden gesteld. Waren zij in de kerk? Geenszins! Als men denkt dat het Koninkrijk „in” de Farizeeën was, was dan de kerk in de Farizeeën? Een dergelijke veronderstelling is onzinnig, nietwaar?

Wat zei Jezus hier precies? Bedenk dat de kerk nog niet was gesticht. Jezus zei niet: „Het Koninkrijk Gods zal in uw harten worden opgericht”. Hij zei helemaal niet wat men er gewoonlijk in leest. Hij zei tot de Farizeeën dat „het Koninkrijk Gods *is*”, d.w.z. dat het er *nu* is (tegenwoordige tijd)! Niet ergens in de toekomst.

Lukas schreef deze woorden oorspronkelijk in het Grieks. De Griekse woorden die hij hier schreef, zijn later vertaald met de woorden „binnen ulieden”. Maar als u een gecommuniceerde bijbel hebt, zult u zien dat deze plaats ook wel wordt vertaald met „in uw midden” of „onder u”. Uit de context blijkt dat dit inderdaad een betere vertaling is. In de Nieuwe Vertaling zult u zien dat daar staat dat Jezus over zijn regering of bewind aan het hoofd van de regering sprak.

In de Statenvertaling staat het aldus: „... heeft Hij hun geantwoord en gezegd: Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat. En men zal niet zeggen: Ziet hier of ziet daar, want ziet, het Koninkrijk Gods is binnen ulieden”.

In de Nieuwe Vertaling staat: „Want zie, het Koninkrijk Gods is bij u”. Beide vertalingen hebben dus de tegenwoordige tijd.

Jezus sprak niet over een kerk die weldra zou worden opgericht. Hij sprak niet over gevoelens van een of andere aard. Hij sprak heel concreet over zijn Rijk en Hij sprak dit als de Messias! De Farizeeën vroegen Hem niet over een kerk. Zij wisten niet van een nieuwtestamentische Kerk die spoedig zou komen. Zij vroegen niet naar een mooi gevoel. Zij wisten uit de profetieën van Daniël, Jesaja, Jeremia

en anderen dat hun Messias zou komen.

De huidige ellende in de wereld is eigenlijk begonnen in 1914 met het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog. Van 1918 tot 1939 was er een soort adempauze. Ook nu beleven wij weer een dergelijke pauze, al hebben wij de zogenaamde „koude oorlog”. Nu hebben wij echter de kernenergie en zulke grote voorraden waterstofbommen van een zódanige kracht dat wij al het menselijke leven verscheidene keren van de aarde zouden kunnen wegva- gen. En er bestaan nog twee andere vernietigswapens, waarmee men de hele mensheid op aarde kan vernietigen.

Wereldvermaarde geleerden zeggen dat alleen een overkoepelende wereld- regering de vernietiging van de wereld kan voorkomen. Maar de mensen kun- nen en willen niet samenwerken om een dergelijke wereldregering tot stand te brengen.

Het is hoog tijd dat wij de harde koude feiten onder ogen zien. De mensheid staat voor twee mogelijkhe- den: Of er bestaat een almachtige God die weldra zal ingrijpen en het Koninkrijk Gods zal oprichten om met bovennatuurlijke en bovenationale kracht alle naties te regeren en vrede te brengen óf al het menselijke leven zal van de aarde worden weggevaagd (Matth. 24:22).

Als de misleide ijveraaars, die den- ken dat de kerk het Koninkrijk Gods is, gelijk zouden hebben, en als er geen bovennatuurlijke almachtige wereld- regering, het Koninkrijk Gods, zou kom- en, dan is er voor de mensheid geen hoop meer. Al het menselijke leven op aarde loopt gevaar vernietigd te wor- den!

Maar herinner u wat Jezus Christus heeft gezegd.

Kunt u Jezus Christus geloven?

Waar vertrouwt u op — op het Woord Gods of op heidense, ijdele, misleidende leerstellingen die ten on- rechte „christelijk” worden genoemd, die als „christelijke traditie” zijn over- geleverd, waarin wordt beweerd dat de kerk het Koninkrijk Gods is of dat het Koninkrijk Gods eigenlijk alleen maar een vaag „hemels gevoel in onze har- ten” is? Het is hoog tijd dat u weet wie de valse profeten zijn en wie gelovig het ware Woord van God spreekt. □

(wordt vervolgd)

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

gelezen hebben, dan wel het als kind hebben geleerd. Ze aanvaardden het gewoon. Het blijft dan in hun geest hangen. Misschien is het niet eens waar, maar toch *geloven* ze het en ze zouden desnoods bereid zijn voor de echtheid ervan te vechten. Deze on- voorzichtige methode is waarschijn- lijk verantwoordelijk voor 90 tot 98 procent van alles wat er in de door- snee menselijke geest omgaat.

In de tweede plaats geloven men- sen wat ze graag *willen* geloven. En ze *weigeren* te aanvaarden wat ze niet willen geloven — of dat nu waar is of niet. Vooroordeel vormt daarbij een barrière, die de feiten of de waar- heid belet tot de menselijke geest door te dringen.

Iemand zal zeggen: „Ik heb me een mening gevormd. Val me nu niet lastig met *feiten!*”

Daar komt nog bij dat de meesten van ons graag „ergens bij willen ho- ren”, zich graag vereenzelvigen met de eigen groep, club of partij.

Het onderwijssysteem op dit on- dermaanse is voor alles gericht op ge- heugentraining. Men wordt veron- dersteld om zonder vragen te stellen, maar alles te aanvaarden en te gelo- ven wat er in de leerboeken staat dan wel in de klas of collegezaal wordt onderwezen. Komen de eindexamens, dan wordt men niet beoordeeld naar wat men zelf heeft onderzocht, aan- vaard of afgewezen, maar enkel op grond van wat men in zijn geheugen heeft geperst of in de les heeft opge- stoken zonder te vragen of het leugen dan wel de waarheid is.

Een kleine jongen werd op school gevraagd: „Vertel 's, wie heeft Ame- rika ontdekt?” De jongen antwoordde: „De Indianen”. „Maar ik heb je toch geleerd dat 't Columbus was!” snauwde de onderwijzer. „Jawel,” antwoordde het joch, „maar die In- dianen waren er toch al toen Colum- bus aankwam?” De jongen bleef zit- ten, maar in plaats daarvan had hij een pluim moeten hebben *omdat hij had nagedacht!*

Toen wetenschapsmensen een con- ferentie organiseerden, spraken ze van te voren af dat er niets bovenna- tuurlijks of wonderbaarlijks aan de orde gesteld of zelfs maar genoemd

mocht worden. Want dan zouden ze buiten hun „vakgebied” komen. Wel- nu, somtijds is dat vakgebied van een onvoorstelbare beperktheid! Dit is niets anders dan *weigeren* te denken aan wat wel eens realiteit en feiten zouden kunnen zijn. Aldus wordt de geest zelfs veel meer afgesloten dan te voren is overeengekomen. Toch heet dit de „wetenschappelijke methode”. Maar het is zeer beslist niet de weg naar waarheid en realiteit.

Het onderwijssysteem dat zich thans overal heeft ontwikkeld, be- stendigt — *onder het mom van waar- heid* — al wat onwaar is en bevordert het najagen van valse waarden. Wei- nigen realiseren zich dit. De definitie die de vermaarde *Encyclopaedia Bri- tannica* van het woord „onderwijs” geeft, is in dit opzicht zeer verhelder- end. In het Nederlands vertaald luidt die omschrijving als volgt: „On- derwijs . . . duidt op een poging van de zijde der volwassen leden van een menselijke samenleving om de ont- wikkeling van de komende generatie overeenkomstig hun eigen levens- idealen te vormen. Men kan onder- wijs omschrijven als de door de sa- menleving ondernomen pogingen de opgroeiende generatie haar cultuur *op te leggen.*”

Om de in de aanhef van deze rubriek „Persoonlijk” gestelde vraag hoe wij aan onze kennis zijn geko- men, te kunnen beantwoorden, die- nen we enige informatie over ons ei- gen leven te verstrekken. Want een reeks bijzondere omstandigheden en voorvallen heeft ons die kennis bijge- bracht op een wijze die *volslagen an- ders* is dan het klakkeloos accepteren van hetgeen men hoort of leest.

Mijn voorouders emigreerden met William Penn van Engeland naar Ame- rika, zo'n honderd jaar voor de Verenig- de Staten zelfstandig werden. Ik ben geboren en getogen in Des Moines, in de staat Iowa, als kind van rechtschapen en godsvruchtige ouders uit een degelijk geslacht van Quakers. Toen ik een jaar of 18 was, had ik zo langzamerhand mijn belangstelling voor godsdienstza- ken verloren. Voor mijn beroep had ik me op de journalistiek en het reclame- vak toegelegd.

Al van kind af aan was ik bezeten van het verlangen de dingen te *be- grijpen*. Altijd wilde ik het hoe en waarom weten. Toen ik nog maar vijf was, verklaarde mijn vader dat ik

vast en zeker advocaat zou worden omdat ik „hem altijd de oren van het hoofd vroeg”, doet er niet toe over welk onderwerp.

Op mijn 16de raakte ik vervuld van de ambitie carrière te maken in de zakenwereld. Na schooltijd plunderde ik in de openbare bibliotheek van Des Moines de kasten met boeken over filosofie, biografieën en bedrijfsadministratie, waar ik me naast het gewone lesrooster van de school in verdiepte. Van die tijd af zat ik elke avond thuis te studeren, terwijl andere jongelui zich amuseerden.

Mijn eerste werkkring en opleiding vond ik in de wereld van kranten en tijdschriften. Op mijn 22ste werd ik — gesteund door een voor die tijd zeer brede algemene ontwikkeling — benoemd tot „Ideeënman” voor de redactie van een vakblad dat toentertijd de grootste oplage in Amerika had. Deze functie vereiste veelvuldig reizen door heel Amerika om met wederverkopers en secretarissen van Kamers van Koophandel te confereren. Ik werkte ideeën uit die zakelijk zeer rendabel bleken, en verdiepte me daarnaast in experimenten op het gebied van de samenlevingsopbouw en de sociale problematiek. Deze onderwerpen vormden het leeuwendeel van de inhoud van het tijdschrift waar ik voor werkte.

In deze periode pionierde ik met op de wet der gemiddelden gebaseerde enquêtes. Dit om gegevens te verzamelen, te rubriceren en te analyseren over zakelijke en sociale toestanden, problemen en meningen van honderden mensen uit alle lagen van de maatschappij.

Later, toen ik een eigen bedrijf was begonnen — eerst zeven jaar in Chicago en daarna aan de Amerikaanse Westkust — werden deze enquêtes beroepsmatig uitgevoerd. Ze werden gehouden door middel van persoonlijke gesprekken, aangevuld met duizenden per post verzonden vragenlijsten. Voor het interviewen van mensen werden academisch gevormde medewerkers aangetrokken, die speciaal voor deze vorm van ondervraging waren geschoold. Deze onderzoeken waren de voorlopers van de publieke opiniepeilingen zoals die tegenwoordig door organisaties als de bekende „Gallup polls”, en andere sociologische onderzoekers worden verricht.

Naast dit alles bracht mijn werk me

voortdurend in contact met de topfunctionarissen van grote ondernemingen in het Midden-Westen en het Oosten van de V.S. alsmede met directeuren van honderden banken van uiteenlopende grootte en betekenis, van kleine plaatselijke tot de grootste staatsbanken in New York, Chicago en andere belangrijke steden. In de zeven jaar dat ik in Chicago werkte, woonde ik de algemene vergaderingen bij van de ABA (American Bankers' Association) benevens vele bijeenkomsten van de bankiersorganisatie in de staat waar ik woonde.

In deze jaren, gewijd aan het speuren naar feitelijke gegevens, werd ik me op pijnlijke wijze bewust van de moeilijkheden en omstandigheden in onze moderne maatschappij. Ik leerde in die tijd vooral *mensen* kennen van nagenoeg elke rang en stand. En dat terwijl ik me toch enkel bezighield met het verzamelen en rangschikken van *feitelijke* gegevens.

Maar die feiten onthulden mij weliswaar het wat, maar nooit het *waarom* der dingen.

Het werd me steeds duidelijker dat we in een wereld leven, die zeer ernstig ziek is. Ik deed de schokkende en ontvasterende ontdekking dat de „geslaagden” in onze maatschappij slechts zelden gelukkig waren. Ze hadden weliswaar grote bankrekeningen, maar hun bestaan was leeg. En toen kreeg ik plotseling een fel verlangen erachter te komen *waarom* dat zo was.

Daarbij was het heus niet alleen zo dat gewone burgers van het toch zo rijke Amerika slachtoffers waren van onrust, ontevredenheid en verdriet. Er waren ook nog enorme aantallen van de miljoenen zielen tellende wereldbevolking die in de diepste ellende leefden als gevolg van ziekten, onwetendheid, armoede, verwording en vervuiling. Maar *waarom* was dit zo?

Waarom al die onrust, ontevredenheid, ellende en al dat lijden op deze wereld? Waarom oorlogen? Waarom geen vrede? Dit alles zette me aan het denken, zoals dat een ieder van ons aan het denken zou moeten zetten!

Niemand kon me antwoord geven op al deze vragen. De wetenschap had nog nooit kans gezien antwoorden te geven. De zakenwereld, handel en industrie streefden alleen naar vergroting van de winsten, niet naar het wegnemen van de kwalen, die de mensheid teisteren. De godsdienst

had volkomen gefaald waar het erom ging iets beters van deze wereld te maken. Regeringen, die nota bene op zich hebben genomen het lot van hun volkeren te verbeteren, zijn daar nog nooit in geslaagd. En het onderwijs leverde ons geen toekomstige leiders met *begrip* voor al die strijd, verwarring en smart, noch met de *capaciteiten* daar een einde aan te maken.

Toen, in de herfst van 1926 — ik was 34 — bemerkte ik tot mijn grote schrik dat mijn vrouw een dogma, een leerstelling had aanvaard, die voor mij volslagen nieuw was en die daardoor de indruk van een heel onevenwichtige godsdienst op me maakte. Ze vertelde me dat ze dit dogma in de bijbel had gevonden. Ofschoon ik me al heel lang niet meer intensief met religieuze zaken had ingelaten, was ik toch als kind in het traditionele christelijke geloof opgevoed. En hetgeen mijn vrouw beweerde te hebben gevonden, was — dat zag ik meteen heel duidelijk — beslist niet in overeenstemming met wat ik als kind had geleerd. Bijgevolg — zo redeneerde ik toen — moest het *in strijd zijn* met wat de bijbel leerde.

Maar mijn argumenten konden haar niet tot andere gedachten brengen. Aangezien we alle twee de vaste overtuiging hadden dat een huwelijk duurt „tot de dood ons scheidt”, was er geen sprake van een echtscheiding. Omdat ik geen kans zag ons geschil op een andere wijze op te lossen, begon ik aan een diepgaande studie van de bijbel en van andere bronnen die over deze speciale kwestie handelden.

Maar ik werd me ervan bewust dat de wetenschap en het „verlicht” onderwijs vrij algemeen het „Boek dat niemand kent” — zoals de publiciteitsman Bruce Barton de bijbel eens noemde — allang naar de onderwereld van het reeds gestorven en vergeten bijgeloof en de middeleeuwse onwetendheid hadden verwezen! Evolutie, dat was nu de opvoedkundige en wetenschappelijke conceptie volgens welke alle kennis en waarheid werd verworven.

Van het eerste moment af zag ik me voor de vraag gesteld: „Bestaat God nu werkelijk?”

Ergens diep in mijn geest had ik, als gevolg van wat me als kind was bijgebracht, aangenomen dat God bestond. Maar dat bracht me zelden of nooit tot een actief geloof, en ik begreep nu dat ik — zonder er ooit

bij na te denken of om een bewijs te vragen — iets als waar had aangenomen enkel omdat het me als kind zo was geleerd.

Alvorens ik geloof kon hechten aan dat tegenwoordig in twijfel getrokken boek, dat wordt verondersteld zijn openbaring aan de mens te zijn, diende ik te weten of „Hij” ook werkelijk bestond. En dit nu vereiste een nieuw en diepgaand onderzoek naar de tegenstelling „evolutie contra speciale schepping”. Was die evolutie een *bewezen feit*, of enkel een veronderstelling? Hoe kwam het toch dat de meeste mensen uit de wereld van onderwijs en wetenschap in de evolutie-theorie waren gaan geloven?

Ik wist toen *waarom* de meeste mensen geloven wat zij geloven en *hoe* ze ertoe kwamen zo te geloven! Ik werkte me naar de „stam van de boom” der evolutieleer. Ik las Lamarck, Darwin, Haeckel, Huxley, Spencer en Vogt. Grondig raadpleegde ik vele werken van geleerde academici van wie de meesten voorstander en slechts enkelen tegenstander van deze leer waren. Toen ik tot aan de stam van de boom was genaderd — die toch werd verondersteld het *bewijs* te vormen — liet die zich heel gemakkelijk omver duwen. En daarmee gingen ook alle takken en twijgen met argumenten, hypothesen en verklaringen tegen de grond!

Geheel volgens de wetten der wetenschap, in overeenstemming met de logica zuiver redenerend, en met meer bewijsstukken dan mij mogelijk is in het bestek van deze rubriek uiteen te zetten, heb ik tot mijn eigen genoegdoening, onweerlegbaar en overtuigend *bewezen* dat de levende God bestaat. Toen werd niet langer een nonchalante veronderstelling zonder meer voor waar aangenomen. En evenmin ging het hier om iets wat ik per sé *wilde* geloven, want al deze inspanning bracht mij immers alleen maar regelrecht tot iets wat ik beslist *niet wilde* geloven!

Ik zette mijn onderzoek voort — letterlijk dag en nacht, want ik ging tot 1 of 2 uur in de nacht door. Ik vond onweerlegbare *bewijzen* voor de inspiratie en het gezag van dat Instructieboek dat de Schepper voor de mens heeft opgesteld en dat het produkt van zijn scheppingskracht is.

Tot mijn schaamte en verdriet, ontdekte ik dat mijn vrouw gelijk

had! En nu nam ik niet langer onverschillig en zonder meer aan wat ik vroeger had gehoord, gelezen of geleerd. Ik wilde geen sullige „meeloper” meer zijn in mijn vriendenkring, mijn club en de groep waartoe ik behoorde. Niet langer aanvaardde ik uitsluitend wat ik *wilde* geloven, afwijzend waar ik een vooroordeel tegen had. Op een vernederende, stellig niet door mij gewenste manier werd ik nu voor *bewezen feiten* geplaatst. Maar ik had een onderzoekende geest, geoefend in research en analyse.

Mijn schokkende desillusie reikte veel dieper. Vele van de dogma's van het traditionele christendom, die ik me van de lessen uit mijn jeugd herinnerde, bleken nu *flagrant in strijd met wat er in de bijbel staat*.

Maar ook deed ik twee *positieve* ontdekkingen.

Ik begon nu te *begrijpen waarom* de geleerden met hun hoger onderwijs en wetenschappen nagenoeg als één man niet in God geloven en het gezag van de openbaring verwerpen — ik heb althans *een* van hun redenen begrepen. Ze gingen ervan uit dat de bijbel leerde wat het traditionele christendom leerde en deze dogma's waren strijdig met hun geoefend wetenschappelijk denken. Natuurlijk speelden bij hun verwerping ook nog andere factoren een rol. Onverschillig hadden ze *aangenomen* wat hun in het onderwijsproces was bijgebracht. Ze namen eenvoudig aan wat ze *wilden* geloven en wezen hetgeen hun niet aanstond af. Dan was er de factor van het vooroordeel. En vooral de factor van het „ergens bij willen horen”, omgaan met lieden die voor intellectuelen doorgingen. En er was de verleiding van intellectuele ijdelheid. Om nog maar te zwijgen van de *angst* voor wat hun wetenschappelijke en opvoedkundige collega's misschien van hen zouden zeggen.

En nu bevond ik me zelf in een dergelijke onaangename situatie!

Als ik de bijbel aanvaardde en daarmee zijn „weg des levens” — want, zo ontdekte ik, dat was dit boek: de instructie van de Schepper voor de juiste „weg des levens” — *wat zouden mijn vroegere zakenrelaties daar dan van denken?*

Mijn hoogste ambitie was geweest in hun ogen mee te tellen, als belang-

rijk te worden beschouwd door directeurs die ik zelf erg belangrijk vond. Het kwam erop neer dat ik de grootste ambitie van mijn leven zou moeten prijsgeven! Het betekende alles opgeven wat ik als begerenswaard en belangrijk had beschouwd. Alles waar ik waarde aan had gehecht.

Maar nu begon ik in de gaten te krijgen dat mijn waarde-oordeel tot dan volkomen foutief was geweest. Ik begon te beseffen dat het grootste deel van het mensdom valse waarden nastreeft, die nooit voldoening kunnen schenken.

Mijn ijdelheid was gekwetst. Maar ik begon in te zien dat ijdelheid zo'n valse waarde is!

Ik moest tot een besluit komen, en het werd de moeilijkste, en ook de pijnlijkste beslissing van mijn leven. Ik zag nu in *hoe verkeerd* ik had gehandeld. En erkennen dat men iets verkeerd heeft gedaan, is wellicht het moeilijkste wat er bestaat. IJdelheid betreft je eigen wezen en dat eigen wezen wil zich nu eenmaal niet gewonnen geven.

Het was vernederend. Het was pijnlijk. Maar mijn geest werd er door verhelderd. Ik stond voor deze keuze: aanvaarden wat ik als *waarheid* had ontdekt, dan wel die *waarheid* doelbewust verwerpen en proberen dat met argumenten en beweringen goed te praten, wetende dat die vals waren zodat ik dus anderen opzettelijk bedroog. Dat laatste kon ik niet doen.

Zo kwam ik tot het moeilijke besluit.

De tweede waarlijk grote, *positieve* ontdekking was de volgende. In het „boek dat niemand kent” — dit boek dat uit vooroordeel, onwetendheid en opzettelijke miskenning werd verworpen — ontdekte ik eindelijk de *antwoorden* op de werkelijk belangrijke, mij voortdurend bezighoudende vragen omtrent de ongelukkige situatie, waarin de mens zich op deze aarde bevindt!

Ik ontdekte de oorzaken der menselijke kwalen. Ik vond de reden waarom de godsdienst deze kwalen niet heeft kunnen wegnemen. Ik leerde hoe menselijke problemen wel kunnen worden opgelost. Ik vond *een waarheid die houvast bood!*

Ik ontdekte wat noch wetenschap, noch onderwijs, noch godsdienst, noch overheid, noch sociologie u kan

geven: het antwoord op al deze steeds nijpender wordende problemen. Dat nu is de reden waarom heden ten dage *De Echte Waarheid* zich laat horen, met een duidelijke stem vol gezag, in een wereld die deze positieve zekerheid zo verschrikkelijk hard nodig heeft.

Niet op een gebruikelijke manier kwamen wij ertoe te geloven wát wij geloven. En alles wat samenhangt met dat machtige, heel de wereld omspannende Werk van het ware onderwijs, is al evenzeer ongebruikelijk als de manier waarop wij zelf tot het juiste *begrip der dingen* werden gebracht.

Mijn studie en mijn nasporingen naar de waarheid, die in de herfst van 1926 begonnen, hebben nog altijd geen eind genomen. Of ik het destijds nu wilde of niet — *en eerlijk gezegd wilde ik niet* —, ik had nu eenmaal de gezaghebbende bron ontdekt en ik moest die aanvaarden. Dit was het fundament van de ware kennis. Op dat fundament hebben we gebouwd en bouwen we nog steeds. En nog altijd elimineren we fouten, waar we die ook vinden.

En nu — 50 jaar later — worden deze kennis en deze *ware weg* verkondigd aan miljoenen mensen over heel de aarde. Ontelbare mensenlevens zijn erdoor veranderd en verrijkt, er nuttiger en gelukkiger door gemaakt.

De Echte Waarheid erkent dat de belangrijkste dimensie die in het onderwijs ontbreekt, de kennis van de ware zin van dit leven is, d.w.z. de kennis omtrent de echte waarden die uw leven kunnen verrijken, de kennis van de *weg* die u beloningen oplevert en geen moeilijkheden, verdriet, pijn, lijden en teleurstelling.

Ons streven is erop gericht deze fundamenten van de ware kennis te publiceren en te verspreiden. En als wij die kennis niet kunnen vinden op het terrein van wetenschap, modern onderwijs, menselijke filosofie, sociologie, psychologie of andere algemeen aanvaarde bronnen, terwijl we die praktische, voor het grijpen liggende kennis *wel* vinden in dat ene boek, waar de meeste mensen een vooroordeel tegen schijnen te hebben, dan zullen we die ware kennis uitzaaïen, zonder te vragen of dat wel gelegd komt! □

Naar zijn beeld

(Vervolg van pagina 11)

kennis van de heilige geschriften, die hij van deze twee had ontvangen (2 Tim. 3:15).

En is het niet vreemd dat deze „vrouwenhater” zijn eerste preek in Europa blijkt te houden in Filippi, waarheen hij door een bevel tijdens een visioen was gezonden — prekend bij een rivier voor een groep *vrouwen*, die de gewoonte hadden daar in gebed bijeen te komen? En dat zijn eerste bekeerling op het nieuwe continent Lydia was — een vrouw?

Deze en tal van andere voorbeelden tonen Paulus als een toegewijd dienaar van God, die mannen en vrouwen gelijkelijk respecteerde en hun daden erkende, onverschillig tot welke sekse zij behoorden, en of ze goed of slecht waren. Geen spoor van een „vrouwenhater”!

Gelijk God

De bijbel zegt dat eerst de man werd geschapen en vervolgens de vrouw. Maar nergens duidt de bijbel erop dat de volgorde van schepping inhield dat de een superieur was aan de ander, hetzij naar lichaam of geest.

De bijbel staat niet toe dat vrouwen prediken, en daar bestaat ook geen voorbeeld van. Maar in de brief aan de gemeente te Filadelfia zegt God in het boek Openbaring dat de overwinnaars, manlijk en vrouwelijk, die zijn Koninkrijk binnentreden, *aanbidding waardig zullen zijn*.

Jezus is het lid van de God-familie dat altijd het woord heeft gevoerd. God de Vader heeft zich tot nu toe niet veroorloofd ons persoonlijk toe te spreken. Betekent dit dat de Vader niet op hetzelfde plan staat als de Zoon? Beslist niet! (Natuurlijk zal de Vader in termen van gezag altijd het Hoofd blijven van de Goddelijke familie; zie 1 Cor. 15:27-28; Joh. 14:28).

Wat volmaakt duidelijk is, is dat ons allen als mensen, zowel manlijk als vrouwelijk, *gelijkheid met God* wordt beloofd; *dat is nog eens gelijkheid!*

Zoals Jezus zei in het gebed tot zijn Vader: „Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij”.

Amen. □

„JAMMERLIJKE REUS”

(Vervolg van pagina 8)

worden tot meer toenadering tot het radicale Arabische „afwijzings”-front, alsook tot nauwere betrekkingen met de Sowjet-Unie.

Inmiddels blijven de Sowjets voortgaan met het inpikken van gebieden van strategische waarde overal in de wereld, gebieden die eens door Engeland en de V.S. werden beheerst. De Sowjet-Unie is er na aan toe de zuidelijke toegang tot de Rode Zee te beheersen, met het marxistische Ethiopië aan de ene zijde en Zuid-Jemen (vroeger het Britse protectoraat Aden) aan de andere.

Met de omverwerping van de pro-Westerse sjah is de Straat van Hormuz tussen Iran en Oman waar communistische rebellen periodiek in actie kwamen evenzeer gevaarlijk ontbloot. De Straat is ruwweg 30 mijl breed en door deze gaat ongeveer twee-derde van de internationale olie-aanvoeren, afkomstig uit Iran, Saoedi-Arabië, Koeweit, Bahrein en de verschillende kleinere emiraten.

De Sowjets weten wat ze willen. Ze willen de sleutel-toegangen tot de oceanen der wereld beheersen, de zogenaamde „smalle zeeën” — of zoals de Sowjet-strategen ze soms noemen, „knelpunten”.

De bijbel noemt deze vernauwingen „poorten” (Gen. 22:17 en 24:60) en voorspelde duizenden jaren geleden dat hun bezit deel zou uitmaken van het geboorterecht van de Engels sprekende wereld, in de „laatste dagen”.

De zon van Groot-Brittannië is reeds ondergegaan. Het heeft Aden opgegeven en de hele reeks bases „ten oosten van Suez”. De Verenigde Staten geven het Panamakanaal op. De Sowjets vullen het vacuüm.

De naties van West-Europa alsook Japan slaan de gebeurtenissen in het Midden-Oosten met groeiende bezorgdheid gade. Het wordt allen duidelijk dat de V.S. niet meer bereid zijn zich met kracht te verzetten tegen het binnendringen van de Sowjet-Unie in gebieden die voor de vrije wereld van levensbelang zijn.

Men lette op de wereldgebeurtenissen in de komende maanden. Een dramatische verschuiving in de posities van de wereldmachten zal stellig vorm beginnen aan te nemen. □

Kan iemand de bijbel werkelijk begrijpen?

De kans bestaat dat alleen al de gedachte om te proberen dit boek te begrijpen u teveel is. Zelfs bekwame theologen beschouwen het als een levenslange taak. Maar is de bijbel nu werkelijk zo moeilijk te begrijpen? Is hij alleen maar een mengelmoes van onsamenhangende, tegenstrijdige schriftplaatsen, vatbaar voor verschillende interpretaties en grotendeels irrelevant voor het huidige ruimtevaarttijdperk? Of is hij een boek dat werkelijk

relevant is voor de wereld van vandaag — en voor uw eigen persoonlijke leven? De bijbel is geen boek vol verborgenheden. Hij is helder en duidelijk en hij heeft betekenis voor deze moderne wereld. Als u onbevooroordeeld bent en zou willen weten wat de bijbel heeft te zeggen over uw leven en toekomst, gebruik dan de coupon hieronder om uw gratis proefles van de schriftelijke cursus van Ambassador College aan te vragen.

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur: _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres: _____

Plaats/Land _____

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar.

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht (Nederland)